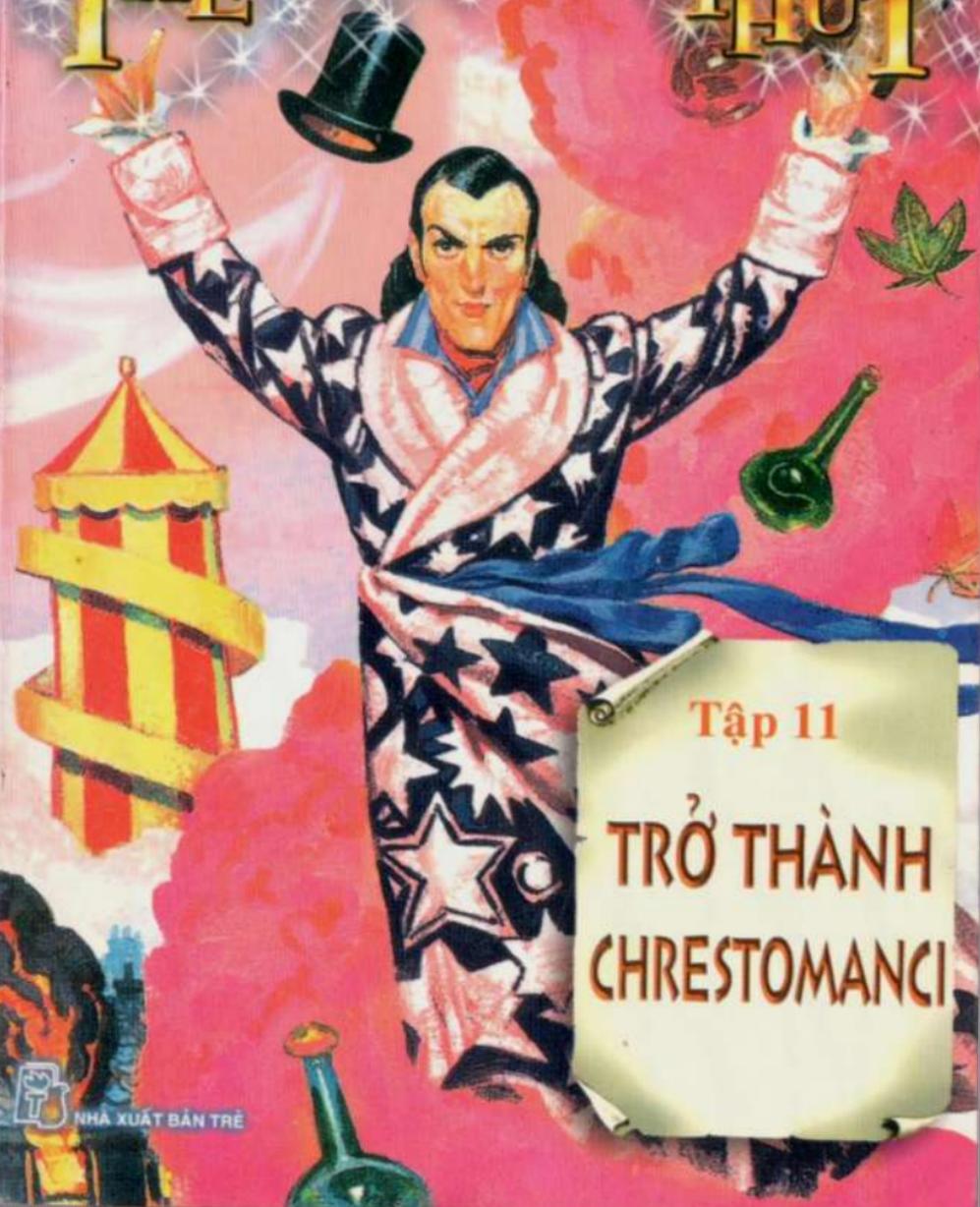

DIANA WYNNE JONES

GIỚI PHÙ THẾ THỦY

Tập 11

TRỞ THÀNH
CHRESTOMANCI

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

GỐI PHÙ THỦY

THẾ

Vậy là câu chuyện về Chrestomanci
đã kết thúc.

Giờ đây, nếu giờ lại từ tập 1, bạn
hãy thử đoán xem bà Millie là ai,
thầy Saunder là ai, căn phòng có
ngôi sao năm cánh hồi trước là
căn phòng nào, người ta đã dùng
loại bùa gì để lâu dài lại có vẻ im
lặng đến đáng ngờ như thế...

TG phù thuỷ 11

8 934974 011804

Giá : 4.500 đ

THẾ GIỚI PHÙ THỦY

Và đây là câu chuyện về Chrestomanci đã kết thúc.

Giờ đây, nếu giờ lại từ tập 1, bạn hãy thử đoán xem bà Millie là ai, thày Saundar là ai, căn phòng cô ngồi sao năm cánh hồi trước là căn phòng nào, người ta đã dùng loại bùa gì để lâu dài lại có vẻ im lặng đến đáng ngờ như thế...

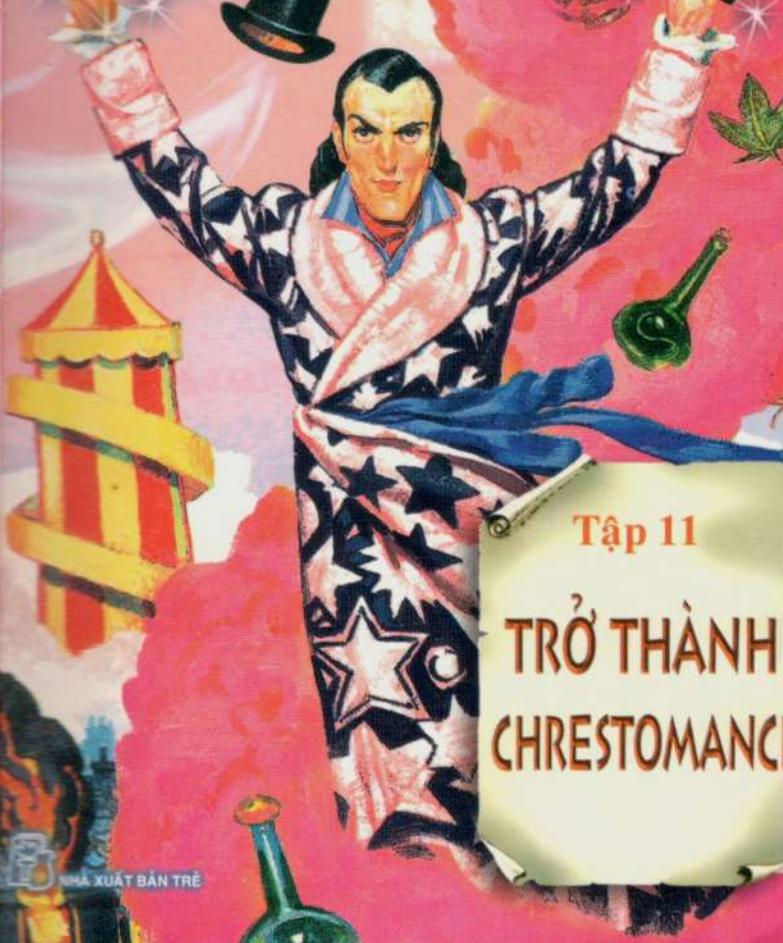
DIANA WYNNE JONES

II

THẾ GIỚI PHÙ THỦY

DIANA WYNNE JONES

THẾ GIỚI PHÙ THỦY

Tập 11

TRỞ THÀNH
CHRESTOMANCI

TG phù thủy 11

8 934974 011804

Giá : 4.500 đ

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

DIANA WYNNE JONES
ANH VIỆT dịch

**TRỞ THÀNH
CHRESTOMANCI**

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

THẾ GIỚI PHÙ THỦY

DIANA WYNNE JONES
ANH VIỆT dịch

Chịu trách nhiệm xuất bản:

Lê Hoàng
Biên tập:
Phan Thị Vàng Anh
Vẽ bìa:
Trí Đức
Minh họa:
Chí Nam
Sửa bản in:
Thu Phương

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

161B Lý Chính Thắng - Quận 3 - Thành phố Hồ Chí Minh
ĐT: 9316289 - 9317849 - 9316211 - 8465595 - 8465596
Fax: 84.8.8437450 - E-mail: nxbtre@hcm.vnn.vn

CHI NHÁNH NHÀ XUẤT BẢN TRẺ TẠI HÀ NỘI

40 Láng Hạ - Quận Đống Đa - Hà Nội
ĐT: (04) 7762128 - Fax: (04) 8357444
E-mail: vanphongnxbtre@hn.vnn.vn

In 2.500 cuốn, khổ 11 x 18cm tại Nhà in Thanh Niên,
62 Trần Huy Liệu - Q.PN - TP. HCM - ĐT : 8440038 -
8445308. Số đăng ký kế hoạch xuất bản 772/119 CXB
do cục Xuất bản cấp ngày 12/07/2002 và giấy trích
ngang KHXB số 1311/2002. In xong và nộp lưu chiểu
tháng 4 năm 2003.

TÓM TẮT TỪ TẬP 6 ĐẾN TẬP 10

Christopher Chant là một phù thủy con có 9 mạng.

Trong thế giới phù thủy, những người như thế sẽ được phong tước Chrestomanci.

Christopher được phong tước này, khi ông Gabriel de Witt - là Chrestomanci trước cậu bị băng đảng Con Ma do bác Ralph của cậu lột hết các mạng sống.

Giờ đây Christopher phải cùng toàn lâu đài Chrestomanci của mình chống lại băng Con Ma, rồi còn phải qua các thế giới khác thu thập lại các mạng sống cho ông Gabriel.

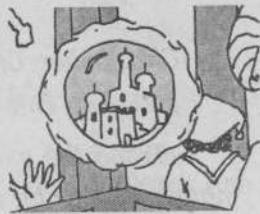
Sát cánh bên cậu còn có Thánh Nữ và anh Tacroy - người đã từng làm việc cho băng Con Ma.

Mời các bạn xem tiếp tập 11, cũng là tập cuối.

CHƯƠNG 19

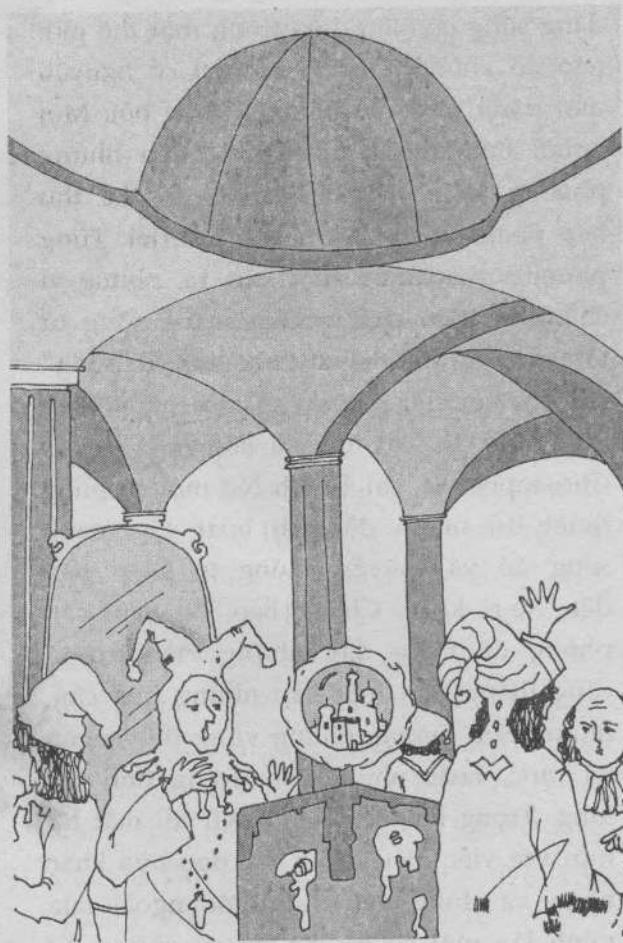

Hai mươi bốn giờ tiếp sau đó là khoảng thời gian bận túi bụi chưa từng thấy. Người ta thành lập một Hội-Đồng-Chiến-Tranh trong cái văn phòng tranh tối tranh sáng của ông Gabriel, nơi Christopher phát hiện rằng một số tấm vách đen hóa ra có thể cuộn lên để nối với dãy phòng ở cả hai bên. Christopher cho đẩy các bàn làm việc cùng máy đánh chữ ra sát bờ tường và biến toàn bộ không gian thành một phòng Chiến dịch. Như vậy căn phòng trở nên sáng sủa hơn, và càng lúc càng đông đúc, bận rộn khi hàng loạt kế hoạch được lập ra.

Mọi người đều bảo Christopher rằng có rất nhiều cách để bói xem một người

đang sống có hiện diện trong một thế giới nào đó không. Ông Wilkinson có nguyên một danh sách các phương pháp bói. Mọi người thỏa thuận phải dùng đến những phương pháp này để Tacroy có thể thu hẹp phạm vi tìm kiếm ông Gabriel. Từng phương pháp một được đưa ra, nhưng vì chẳng ai dám chắc những mạng sống tử tán của ông Gabriel có được tính là "sống" hay không, cho nên tất cả mọi người đều phải làm việc cật lực. Và hóa ra là, ngoài Christopher ra, chỉ Thánh Nữ mới có phép thuật đủ mạnh để kích hoạt các mạng sống đó và chuyển chúng từ Xê-ri này đến Xê-ri khác. Chẳng bao lâu sau, căn phòng đã ngập đầy những viên trợ tá căng thẳng dán mắt vào những quả cầu, những tấm gương, những vũng thủy ngân và mực, hoặc những tấm tráng tinh thể lỏng. Trong khi đó, Thánh Nữ tối mắt tối mũi với việc điều chỉnh các đạo bùa khác nhau và dùng nét chữ nước ngoài của mình lên một sơ đồ mà tất cả những dữ liệu được đọc qua các thiết bị.

Cô Rosalie đòi Hội-Đồng-Chiến-Tranh

... đầy những viên trơ tá căng thẳng
dán mắt vào những quả cầu, những tấm gương,
những vũng thủy ngân...

phải quyết định luôn cả việc sẽ báo cáo như thế nào với Bộ về những gì đang xảy ra. Nhưng mãi vẫn không quyết định được vì Christopher cứ liên tục bị gọi đi. Thoạt tiên là tiến sĩ Simonson gọi nó xuống sân để trình bày kế hoạch chế tạo lồng chim của ông ta. Tiến sĩ Simonson trở nên nghiêm túc hơn hẳn so với mong đợi của Christopher.

"Hết sức kỳ quái," ông nói, "nhưng đã sao cơ chứ, một khi nó lại tóm được lão già của chúng ta?"

Christopher mới bước lên nửa chừng cầu thang để quay về thì bác quản bếp đã đến báo cho nó biết rằng họ đã làm tất cả những gì nghĩ ra được để phòng thủ trên bộ, và muốn mời "cậu Christopher" đến xem. Thế là Christopher đi xem... và kinh ngạc. Các cổng chính - và các cổng khác nhỏ hơn - treo lủng lẳng những lá bùa và những độc chất nhỏ giọt. Những cây gai với những mũi gai dài cả tấc đã được trồng dọc theo các bờ tường, còn các bờ rào chỉ khiến Christopher liên tưởng đến tòa lâu đài của Công Chúa Ngủ

Trong Rừng vì chúng vừa cao vừa dày, làm bằng những bụi gai, cây tầm ma, và những loại cỏ độc. Những cây gai cao đến hơn ba mét cùng những bụi xương rồng khổng lồ canh giữ các bờ rào, và mọi vị trí có vẻ dễ đột nhập đều đã được anh chàng chạy việc vặt gài bẫy.

Bằng cách dùng con chồn sương rất được cưng chiều của mình, anh ta biểu diễn cho thấy bất cứ thứ gì bước vào nơi đây cũng sẽ biến thành một ấu trùng bướm bướm, bước vào nơi kia thì sẽ bị chìm vào một đường hố không đáy, vào nơi khác nữa thì sẽ bị một càng cua khổng lồ kẹp chặt, vân vân... Nói tóm lại, anh ta đã gài đến mươi chín cái bẫy, cái sau khó chịu hơn cái trước. Christopher chạy về Lâu đài, trong đầu nghĩ rằng nếu mọi người xoay sở đưa được ông Gabriel trở về thì nó sẽ đề nghị ông thăng chức cho anh ta. Anh ta quá tài giỏi, không thể lãng phí vào công việc chạy tà lọt được.

Trở lại phòng Chiến dịch, Christopher phải dựng một bộ gương thần, mỗi chiếc gương tập trung vào những phần khác

nhai của hệ thống phòng thủ, nhờ vậy mọi người có thể biết ngay tức khắc nếu có kẻ tìm cách tấn công. Flavian vừa chỉ xong cho nó cách làm cho các lá bùa sơn trên lưng các tấm gương hoạt động thì đến phiên bác quản gia đến cắt ngang.

"Thưa cậu Christopher, Lâu đài này không được cung cấp thực phẩm để chống chơi lại một cuộc bao vây. Tôi làm sao liên lạc được với ông hàng thịt, ông hàng bánh mì và ông hàng sữa bây giờ? Ở đây thì lại có quá nhiều miệng ăn phải nuôι."

Christopher dành phải lập ra một thời gian biểu cho các cuộc giao hàng để nó và Thánh Nữ có thể làm hiện hàng về khi cần thiết. Thánh Nữ ghim bản thời gian biểu này cạnh bản bố trí những tấm gương-canhh-gác, các biểu đồ bối toán, bản phân công nhiệm vụ, trên mảng tường chật kín những bản danh sách.

Giữa tất cả cái đám hỗn độn đó, hai cô gái có tên là Yolande và Beryl (mà Christopher vẫn không thể phân biệt được ai là ai) ngồi vào máy đánh chữ và bắt đầu gõ lóc cóc.

TẾT GRÓI PHÙ THỦY

"Chúng tôi không còn là phù thủy nữa,"

một trong hai cô nói, không biết đó là Beryl hay là Yolande,

"nhưng dù có như thế thì chúng tôi vẫn phải giữ cho mọi hoạt động được tiếp tục chớ. Ít ra chúng tôi vẫn có thể giải quyết các yêu cầu khẩn cấp hoặc đưa ra những lời khuyên."

Thế rồi một tí sau, chính họ cũng lại gọi Christopher đến.

"Có một việc phiền toái," Yolande (nếu không phải thì tên cô này là Beryl) thú nhận:

"là ông Gabriel vẫn là người luôn ký tất cả các thư từ. Chúng tôi không đòi cậu phải mạo chữ ký của ông ấy, nhưng chúng tôi nghĩ nếu cậu chỉ đơn giản ký là Chrestomanci... thì có được không ạ?"

"Xong cậu giúp chúng tôi làm phép chuyển túi thư đến Nhà Bưu điện..." Beryl (hoặc cũng có thể là Yolande) bổ sung.

Họ chỉ cho Christopher cách ký chữ

Trở thành Chrestomanci

Chrestomanci - chữ ký của một thầy bùa chín mạng, làm sao để chữ ký đó không bị một kẻ khác sử dụng phép thuật để hại lại chính nó. Christopher rất thích thú ra tay ký một loại chữ ký bay bướm, rồi niêm lại bằng một dấu hiệu của pháp sư để bảo đảm được an toàn ngay cả với bác Ralph. Ngay lúc đó nó chợt nhận ra rằng chưa bao giờ trong đời nó lại thích thú như thế. Ba đã nói đúng. Nó thực sự sinh ra để làm Chrestomanci kế tiếp. Nhưng giả sử nó không sinh ra để làm Chrestomanci thì sao? Christopher nghĩ khi đặt bút ký một chữ ký loằng ngoằng kế tiếp. Được như vậy, nó nghĩ, cũng đơn giản là do may mắn thôi. Tốt thõi, nó nghĩ, thì cũng phải có ai sinh ra để làm chức vụ này chứ. Đâu có cần phải dồn vặt nhiều như thế này đâu.

Có ai đó gọi nó từ đầu bên kia căn phòng.

"Anh nghĩ anh đã được nhận một việc ít mệt nhọc nhất."

Tacroy cười với nó từ chiếc tràng kỷ ở

giữa phòng, nơi anh ấy đang chuẩn bị đi vào cơn mê man đầu tiên. Mọi người đã thỏa thuận rằng Tacroy phải thử hàng loạt những cơn mê man ngắn để đến được càng nhiều thế giới càng tốt. Và cô Rosalie đã đồng ý chơi đàn thụ cầm cho anh ấy, dù không có phép thuật. Cô đang ngồi ở cuối chiếc trường kỷ. Khi Christopher đi ngang qua, Tacroy nhắm mắt lại và cô Rosalie bắt đầu gảy một khúc thụ cầm réo rắt ngọt ngào. Đôi mắt Tacroy vụt mở.

"Có muốn tôi hé lèn không vậy! Bộ cô định nhúng linh hồn tôi vô kẹo bơ hay sao hả? Cô không biết khúc nhạc nào hợp lý hơn thế này à?"

"Theo như tôi nhớ thì anh luôn chê bài bất cứ khúc nhạc nào mà tôi chơi!" Cô Rosalie vặc lại. "Cho nên tôi sẽ không cần biết và chỉ chơi những khúc nhạc nào mà tôi thích!"

"Tôi thù ghét cái thẩm mỹ âm nhạc của cô!" Tacroy quát lên.

"Bình tĩnh đi, nếu không anh sẽ không vào được cơn mê man đâu. Tôi sẽ không

động một ngón tay nào để khỏi mất công vô ích bây giờ!" Cô Rosalie cự lại.

Họ làm Christopher nhớ đến điều gì đó... đến ai đó. Dọc đường đi, nó quay nhìn lại vũng mực nơi Flavian được triệu tới. Tacroy và cô Rosalie đang hầm hầm nhìn nhau, cả hai đều cố làm cho người kia hiểu rằng những cảm xúc của mình bị tổn thương trầm trọng. Trước đây mình đã từng gặp ai giống như vậy nhỉ? Christopher tự hỏi. Trong thâm tâm, nó dám quả quyết Tacroy và Rosalie chẳng bao lâu sẽ thôi không gay gắt với nhau, nhưng cả hai đều quá kiêu hãnh để làm lành trước tiên. Mình đã gặp ai giống như vậy nhỉ?

Khi Christopher cúi xuống vũng mực thì nó hiểu ra. Đó là ba và mẹ! Họ y chang như thế!

Tới khi trong vũng mực hiện lên chữ Thế giới C trong các Xê-ri Tám, thì Christopher mới trở về. Nó băng qua cô Rosalie mắt đang hung dữ nhìn thẳng phía trước, tay gảy một khúc nhạc, và đi đến

chỗ Yolande và Beryl đang đánh máy.

"Em gửi một công văn của riêng em có được không?"

"Cậu cứ đọc đi,"

Yolande (hay có thể là Beryl) nói, các ngón tay đặt sẵn sàng trên bàn phím.

Christopher cung cấp địa chỉ của tiến sĩ Pawson cho cô ấy.

"Thưa ngài kính mến,"

nó đọc, theo đúng cung cách tất cả các lá thư mà nó đã ký tên.

"Văn phòng này sẽ rất biết ơn nếu ngài vui lòng tiên đoán giúp nơi ở hiện nay của ông Cosimo Chant, lần cuối nghe nói là đang sống ở Nhật Bản, và xin ông làm ơn gửi địa chỉ của ông ta cho bà Miranda Chant, lần cuối nghe nói là đang sống ở Kensington."

Hơi thẹn thùng, nó bổ sung:

"Viết vậy có được không ạ?"

"Nếu gửi cho tiến sĩ Pawson," Beryl (hay có thể là Yolande) nói, "thì cậu phải viết thêm, 'Các chi phí thông thường sẽ được

chuyển đến ngài.' Tiến sĩ Pawson không bao giờ làm việc miễn phí. Tôi sẽ đưa yêu cầu này vào tài khoản của cậu. Ông Wilkinson cần cậu đến chỗ chén thủy ngân ngay bây giờ."

Trong khi Christopher băng vội qua phòng, thì Thánh Nữ sực nhớ ra rằng con mèo con Proudfoot giờ đây hẳn là sắp chết đói. Nó triệu con mèo tới từ căn phòng trên tháp cùng với tấm khăn quàng và chai sữa. Một trong mấy người phụ việc chạy đi tìm sữa. Việc này phải mất một lúc lâu. Hết kiên nhẫn nổi vì sự chậm trễ, Proudfoot mở to đôi mắt trông như hai viên ngọc bích, nhìn nhón nhác xung quanh.

"Me...e...ooo,"

nó hé chiếc miệng rộng hòng hào đến đáng ngạc nhiên, đòi hỏi.

Cử chỉ xinh đẹp đó của con mèo Đền Asheth làm mọi người bất ngờ. Lập tức, nó được chuyển hết từ tay người này sang tay người khác. Cả đám luân phiên nhau nựng nịu và cho nó ăn. Flavian ngơ

TẾ GIỚI PHÙ THỦY

ngẩn vì con mèo đến mức không thể rời khỏi nó cho đến khi Tacroy ra khỏi cơn hôn mê, rất ảo não vì đã không dò ra được ông Gabriel trong cả ba thế giới mà anh ta vừa tạt qua. Flavian trao Proudfoot cho Tacroy để làm anh vui lên. Tacroy đặt con mèo dưới cằm rồi cạ cạ vào nó. Nhưng cô Rosalie đã giật nó ra, để trao cho Tacroy một tách trà, rồi dành nguyên nửa tiếng đồng hồ sau đó để đích thân âu yếm Proudfoot.

Tất cả sự săn sóc này khiến Christopher cảm thấy bất công cho con Throgmorten. Nó bước ra cầu thang để xem Throgmorten có ổn không, ở đó, nó sững lại một giây, bàng hoàng vì những thay đổi. Màu xanh của máu rồng đã mờ đi, nhưng trong ánh sáng từ mái vòm vẫn ánh lên rất nhiều sắc xanh. Phía bên dưới, tiến sĩ Simonson, Frederick Parkinson và một đám những người phụ giúp đang cưa, đóng, và hàn trong những bộ áo sơ mi. Đại sảnh vương vãi những khúc gỗ, những đồ nghề và những thanh kim loại, và thêm những người phụ giúp khác đang liên tục mang

... để đích thân âu yếm Proudfoot.

đến thêm những khúc gỗ và đồ nghề qua cánh cửa trước mở rộng. Nhiều người đang ngồi trên mấy bậc thang, nhấm nháp những tách trà trong khi chờ đợi đến phiên mình ra đứng phía trước các bùa-đoán. Một tuần trước đây, nếu có ai đó nói với Christopher rằng Lâu đài Chrestomanci sẽ có lúc trông như một phân xưởng khá mất trật tự thì nó đã chẳng đời nào tin, nó nghĩ vậy.

Những ngọn nến vẫn đang cháy, ngả ngớn sang hẳn một bên trước làn gió lùa từ cửa trước. Và bên trong ngôi sao năm cánh xạm đen, Throgmorton ngồi như một pho tượng, hung dữ nhìn chiếc lỗ chuột bác Ralph. Christopher thấy mừng khi bao quanh Throgmorton là tất cả những món mà một con mèo vẫn ao ước: một khay đất, một chén sữa, những khúc xúc xích cá, một dĩa thịt và một chiếc cánh gà đã được ai đó cẩn thận đẩy tới giữa mấy cái giá nến và mép cửa ngôi sao. Nhưng Throgmorton phớt lờ tất cả những thứ đó.

Rõ ràng là không ai thích quấy rầy mạng sống của ông Gabriel. Sống sượt và

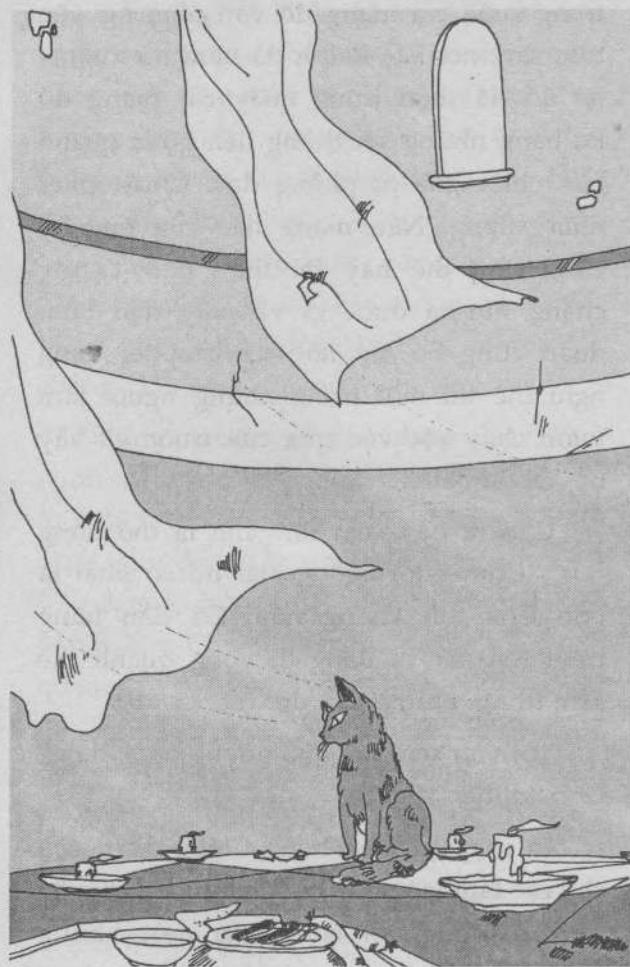

trong suốt, cái mạng đó vẫn nằm nguyên trên sàn, nơi bác Ralph đã ném nó xuống. Ai đó đã thận trọng quây cái mạng đó lại bằng những sợi thừng đèn quấn quanh bốn chiếc ghế từ phòng đọc. Christopher nhìn xuống. Nếu mạng nào của ông ấy cũng như thế này thì thảo nào Tacroy chẳng tìm ra được gì và mấy đạo bùa-đoán cũng bó tay nốt, Christopher đang nghĩ thế thì một trong những người làm vườn chạy xộc vào qua cửa trước và vẫy nó ra, vẻ khẩn cấp.

"Cậu ra đây xem đi," anh ta thở hòng hộc. "Chúng tôi không biết đó có phải là bạn Con Ma không nữa. Có đến hàng trăm tên, tất cả đang đi vòng quanh các sân trong những bộ đồ rất kỳ dị!"

"Tôi vào xem các tấm gương ngay đây," Christopher đáp.

Nó chạy trở về phòng Chiến dịch, đến chỗ các tấm gương thần. Tấm gương chuyên trách cổng chính cung cấp một khung cảnh cực rõ về những binh sĩ kỳ lạ đang nhìn qua các chấn song. Họ khoác những

Nhưng Throgmorton phớt lờ tất cả những thứ đó.

chiếc áo chẽn ngắn, đeo mặt nạ bằng bạc và tất cả đều cầm giáo. Bao tử Christopher thót lại khó chịu khi nó trông thấy cảnh tượng này. Nó quay lại nhìn Thánh Nữ. Con bé mặt trắng bệch.

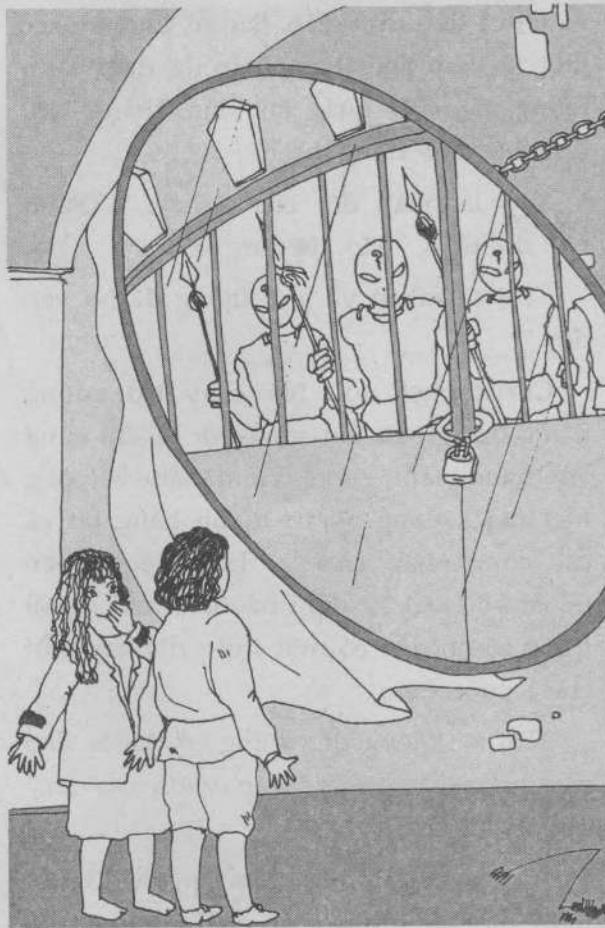
"Đó là quân đội của Asheth," Thánh Nữ thì thào, "Họ đã tìm ra tôi."

"Tôi sẽ ra đó và giữ không để họ vào đây."

Christopher nói. Nó chạy trớn xuống thang, băng qua đại sảnh, rồi ra sân cung với người làm vườn. Trên thảm cỏ, ông McLintock đang bố trí thành hàng tất cả các công nhân còn lại làm việc ở bên ngoài Lâu đài và đảm bảo cho mỗi người trong số họ đều có một chiếc rựa hay một chiếc cuốc bén.

"Tôi sẽ không để những cơ thể tà đạo này bước vào những căn vườn của tôi," ông ta nói.

"Đúng vậy, nhưng những ngọn giáo ấy nguy hiểm lắm đấy. Bác phải giữ cho mọi người ở ngoài tầm phóng của chúng mới được," Christopher nói.

... một khung cảnh cực rõ về những binh sĩ kỳ lạ đang nhìn qua các chấn song.

Nó chợt cảm thấy như có một vết đâm đau nhói ở ngực khi ý nghĩ về ngọn giáo thoáng qua đầu.

Christopher đi quanh các khu vườn cùng ông McLintock, rón rén tiến đến gần các bức tường và mấy bờ giậu. Những binh sĩ thuộc quân đội của Asheth chỉ đứng ở bên ngoài, như thể các đạo bùa đã ngăn không cho họ vào. Nhưng nói về khía cạnh an toàn, Christopher thấy nghi ngờ sức mạnh của mấy đạo bùa này quá. Khung cảnh láo nháo toàn những mặt nạ bạc và giáo nhọn mà Christopher thoáng thấy từ xa làm cho nó cảm thấy muốn bệnh luôn.

Khi quay lại và gấp rút trở về Lâu đài, Christopher chợt nhận ra rằng nó không còn thấy thích thú gì nữa. Nó thấy mình yếu ớt, non trẻ, và lo âu. Bác Ralph là một mối lo khác, còn bây giờ, nó đang đơn giản là không biết phải xử lý thế nào với quân đội của Asheth. Giá như có mặt ông Gabriel ở đây nhỉ! Nó nghĩ bụng. Ông Gabriel biết tất cả về đền Asheth. Ông ấy có thể xua bọn binh sĩ kia đi

bằng một lời lạnh lùng, khô khan. Rồi sau đó, Christopher nghĩ, ông ấy sẽ trừng phạt mình vì tội đã chưa chấp Thánh Nữ nơi đây trong khi ông đã dặn mình là không được như thế. Nhưng, nó nghĩ bụng, ngay cả sự trừng phạt như thế cũng đáng đời lắm.

Christopher trở về, ngang qua đại sảnh. Ở đó, người ta đặt chiếc lồng chim mới chỉ là một đống gỗ đã cưa xẻ cùng với ba thanh sắt cong. Nó biết chiếc lồng sẽ khó lòng mà hoàn tất được trước khi đêm xuống, và bác Ralph có lẽ sẽ tìm cách trở lại ngay tối hôm nay. Băng qua mạng sống sōng soret được quây rào của ông Gabriel, nó bước tiếp lên cầu thang, đi về phòng Chiến dịch, đúng lúc Tacroy vừa ra khỏi một cơn hôn mê nữa, lắc lắc cái đầu một cách sầu não. Thánh Nữ mặt trắng bệch, run lấy bẩy và những người khác thì thất vọng, vì có vẻ như nãy giờ mấy lá bùa-đoán chớp lóe khá nhiều mà vẫn chẳng có thêm tin tức gì về ông Gabriel.

"Tôi nghĩ có lẽ nên làm phép chuyển ra ngoài một bức điện tín, yêu cầu Bộ gửi

quân đội đến thôi." Christopher ủ rũ nói.

"Cậu không được làm thế!" cô Rosalie gắt.

Cô bố trí cho Christopher và Thánh Nữ ngồi cạnh Tacroy trên chiếc trường kỷ và đưa cho tất cả bọn họ một món trà nóng, thơm ngọt mà Erica vừa bưng tới.

"Bây giờ hãy nghe tôi đây, Christopher," cô Rosalie nói. "Nếu cậu để cho Bộ biết điều gì đã xảy ra với ông Gabriel thì họ sẽ đòi gửi ngay một ông phù thủy người lớn đến để tiếp quản, và ông ta sẽ không tốt chút nào vì phép thuật của ông ta sẽ không mạnh như phép thuật của cậu. Cậu là thầy bùa chín mạng duy nhất còn lại. Chúng tôi cần cậu ghép ông Gabriel trở lại khi chúng tôi tìm ra được ông ấy. Cậu là người duy nhất có thể làm điều này. Vả lại quân đội của Asheth đâu chắc gì sẽ lọt được vào sân, đúng không nào?"

"Không phải đâu... Em không tin lắm mấy đạo bùa nhà mình," Christopher nói.

"Được rồi," cô Rosalie nói. "Thế thì tình trạng của chúng ta cũng đâu thể nào

tệ hơn nữa. Biết cậu bỏ rơi tôi thì tôi đâu cần phải tranh cãi lâu lắc như thế với tiến sĩ Simonson, Christopher à. Chúng ta sẽ chóng tìm ra được ông Gabriel thôi và mọi thứ sẽ tốt đẹp, cậu tin tôi đi."

"Mẹ Proudfoot luôn nói rằng giờ đèn tối nhất là trước khi mặt trời lặn," Thánh Nữ buông lời nhận xét.

Nhưng con bé không nói thêm là nó có tin vào lời nói đó hay không.

Và như để chứng tỏ rằng mẹ Proudfoot có lý, Christopher vừa uống xong xong tách trà thì Flavian la lên:

"Ôi, bây giờ thì tôi hiểu rồi!"

Flavian đang ngồi trước chiếc bàn làm việc lớn tối hù, cố tìm hiểu xem những cú nhấp nháy trên các bùa-đoán kia mang ý nghĩa gì. Trong phòng Chiến dịch, tất cả mọi người đều đang ngồi bệt dưới sàn, ngược nhìn Flavian đầy hy vọng.

"Các mạng sống của Gabriel phải mất rất lâu mới ổn định được," Flavian nói. "Có những dấu hiệu rõ rệt rằng một mạng của ông ấy đang dịch chuyển giữa

các Xê-ri Chín, một mạng khác giữa các Xê-ri Hai, nhưng cả hai đều chưa xuống một thế giới nào. Theo tôi nghĩ chúng ta có thể tìm ra những mạng còn lại vẫn lớn vởn quanh Ria-Thế-Giới nếu như chúng ta chỉnh sửa tất cả các đạo bùa."

Tacroy bật dậy, bước đến nhìn qua vai Flavian.

"Có lẽ anh đúng đấy!" anh ta nói. "Có một lần tôi cũng tưởng mình sắp bắt được một làn hơi của ông Gabriel là ở Ria-Thế-Giới, gần các Xê-ri Một. Có gì hiện lên ở đó không vậy?"

Ria-Thế-Giới chính là Điểm-Năm-Giữa, Christopher nghĩ khi nó cùng Thánh Nữ hối hả chỉnh lại tất cả các thiết bị dò đoán.

"Tôi có thể đến đó leo trèo và đưa các mạng ấy về," nó nói.

Lập tức có những tiếng la lối phản đối.

"Không được," Flavian nói. "Tôi vẫn là thầy của em, tôi cấm em làm việc đó."

"Mọi người cần em có mặt ở đây để ứng phó với bác của em," Tacroy nói

TẾ GIỚI PHÙ THỦY

"Bạn không thể bỏ tôi lại ở đây với quân đội của Asheth!" Thánh Nữ nói. "Với lại, giả sử bạn mất thêm một mạng nữa thì điều gì sẽ xảy ra?"

"Chính xác," cô Rosalie nói. "Mạng sống cuối cùng của cậu đã được cất giấu an toàn dưới Nhà Bùa mà chỉ ông Gabriel mới phá được. Cậu không thể liều mình để mất thêm một mạng nào nữa đâu. Chúng ta chỉ việc chờ cho đến khi các mạng sống của ông ấy ổn định lại là được rồi. Sau đó chúng ta sẽ dựng lên một cánh cổng canh gác tử tế và gửi cậu qua kia để gom mấy cái mạng đó về."

Trong tình thế cả Thánh Nữ cũng phản đối nó, thì Christopher đành phải tạm thời đầu hàng. Nó biết, nếu như cần thiết, nó sẽ lỉnh ra Điểm-Năm-Giữa lúc nào cũng được. Hiện thời, chuyện bác Ralph trầm trọng hơn nhiều so với chuyện ông Gabriel và có lẽ thậm chí còn trầm trọng hơn cả chuyện quân đội của Asheth.

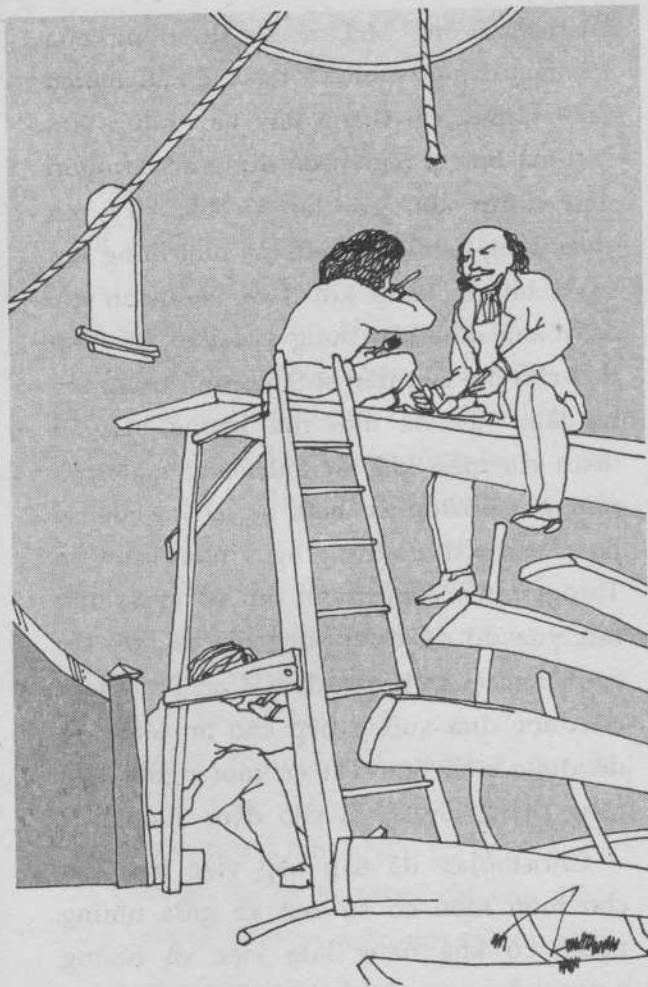
Nó sắp xếp việc trực cho mọi người rồi lại đi tuần tra ban đêm cùng với

Trở thành Chrestomanci

Tacroy và ông McLintock. Họ dùng bữa tối ngay trong sảnh và ngay ở cầu thang, dưới những cái thang dây và những tấm ván mà tiến sĩ Simonson dùng để hạ ngọn đèn chùm xuống. Cho tới lúc này mà chiếc lồng chim vẫn mới chỉ một đống lồn ngắn những vòng kim loại và thanh gỗ. Mấy anh đầu bếp bưng vạc nấu và chảo đến cho đội của tiến sĩ Simonson trong khi họ làm việc để mọi thứ không bị gián đoạn cho đến khi tắt ánh sáng mặt trời, nhưng Christopher biết họ chẳng dễ gì hoàn thành được trong ngày hôm đó. Con Throgmorten cũng tranh thủ bỏ vị trí một lúc, vừa đủ để chén xong đĩa cá hồi, lấy sức làm việc tiếp ban đêm. Con Proudfoot đã được đưa xuống bếp cho an toàn, và để được sưởi ấm. Tất cả mọi người đều căng thẳng chuẩn bị cho đêm xuống.

Christopher đã sắp xếp việc trực sao cho luôn luôn có sự xen kẽ giữa những người có khả năng làm việc và những người vẫn còn phép thuật. Bản thân nó nhận ca trực đầu tiên. Thánh Nữ nhận ca

Họ dùng bùa tối ngay trong sảnh
và ngay ở cầu thang...

thứ hai. Christopher đang ngủ trong phòng đọc cạnh Frederick Parkinson thì đột nhiên có chuyện gì đó xảy ra giữa ca trực của Thánh Nữ. Hỗn hển và gấp gáp, Thánh Nữ nói rằng nó biết chắc chắn bác Ralph đã tìm cách chui qua ngôi sao năm cánh.

"Tôi đã làm phép tống lão ta đi," nó luôn miệng lặp lại.

Chắc chắn con Throgmorton đã làm trời long đất lở. Nhưng khi Christopher ra đến đó, nó chỉ thấy một làn hơi mỏng, còn con Throgmorton thì rảo quanh với cái vẻ của con cọp vô hụt mồi.

Lạ một điều là không hề có mùi máu rồng. Có vẻ như bác Ralph hoặc là chỉ thử xem sự bối phòng của mọi người ra sao, hoặc định đánh lạc hướng mọi người về kế hoạch của bác. Cuộc tấn công thực sự đã diễn ra ngay trước rạng đông, trong ca trực của Tacroy và anh chàng chạy việc vặt, xuất phát từ phía ngoài các mảnh sân của Lâu đài. Chuông reo vang khắp Lâu đài, chứng tỏ các đạo bùa đã bị xâm phạm. Khi Christopher lao qua thảm cỏ

TẾ GIỚI PHÙ THỦY

ẩm hơi sương, nó nghĩ dù mấy cái chuông không reo vang đi nữa thì những tiếng la hét, kêu gào và loảng xoảng từ những bờ tường hắn đã phải đánh thức mọi người dậy. Một lần nữa, nó ra đến nơi quá muộn. Đến nơi chỉ thấy Tacroy và anh chàng chạy việc vặt đang cuống cuồng niệm thần chú để lắp hai khoảng hở trên bờ giậu rộng lớn đầy gai của ông McLintock. Nó lờ mờ thấy một vài thân hình trong áo giáp bằng bạc đang đong đưa lờn vởn phía bên ngoài các khoảng hở. Bằng tất cả khả năng của mình, Christopher vội bắt tay vào gia cố các đạo bùa.

"Có chuyện gì vậy?" nó hồn hển hỏi.

"Con Ma hình như đã dụng độ với quân đội của Asheth." Tacroy nói, run run trong màn sương sớm. "Gió này xấu lắm đấy!"

Trong khi những người làm vườn vội bê ra những cây xương rồng để lắp vào khoảng hàng rào trống, còn anh chàng chạy việc vặt lo già bãy treo, Tacroy kể rằng lúc nãy, khi anh đang ngờ có một

Trở thành Chrestomanci

toán quân nhỏ của bọn Con Ma tìm cách đột nhập vào trong sân, thì quân đội của Asheth lại tưởng bọn Con Ma tấn công mình, nên hóa ra tình cờ lại đi bảo vệ cho Lâu đài. Rốt lại, những tên tấn công đã bỏ chạy thục mạng.

Christopher ngửi thấy mùi máu rồng nồng nặc trong sương nên nghĩ Tacroy chắc chắn đã nói đúng.

Khi nó trở về Lâu đài thì trời đã đủ sáng để tiến sĩ Simonson và những người phụ giúp ông bắt tay vào làm việc cật lực trở lại. Flavian đang loạng choạng rảo quanh phòng Chiến dịch, nhợt nhạt và ngáp dài vì đã thức suốt đêm.

"Tôi đã đoán đúng về mấy mạng sống của ông Gabriel!" anh ta đắc ý nói. "Tất cả chúng đều đang hạ xuống các Thế-Giới-Có-Liên-Quan. Tôi đã thấy được mập mờ sáu mạng rồi - mặc dù vẫn chưa thấy được mạng thứ bảy. Dẫu sao tôi cũng đề nghị em nên lập tức đi gom sáu mạng đó về, ngay sau khi họ làm xong cái giờ bắt tôm của em."

Chiếc giò bắt tôm, theo như cách mọi người gọi, đã được kéo lên một cách thắng lợi, phía trên ngôi sao năm cánh, ngay sau bùa điểm tâm. Christopher đích thân nhảy vào ngôi sao để thử. Đạo bùa nhả ra đúng như tính toán và chiếc lồng rơi đánh sầm xuống quanh nó. Throgmorten bối rối nhìn lên. Christopher nhoẻn cười rồi cố làm phép cho chiếc lồng biến đi. Chiếc lồng vẫn không cục cựa. Nó rung mạnh những chấn song mảnh mai băng cả hai tay rồi cố nhắc chiếc lồng lên, nhưng vẫn không cách chi làm cho chiếc lồng cục cựa được. Có phần hơi hoảng, nó nhận ra rằng chiếc lồng này không thể chui ra được, cho dù chính tay nó đã gài phần lớn các đạo bùa.

"Mặt bạn mắc cười quá," Thánh Nữ khẽ khúc khích. "Chắc trong nó sẽ nhẹ nhõm bớt khi mọi người nhắc lồng lên trở lại."

Thánh Nữ thật ra không vui vẻ chút nào. Dù đang nói đùa, trông con bé vẫn ngọt ngọt và bồn chồn.

Thánh Nữ chỉ có một mạng sống thôi,

Christopher tự nhắc nhở, và quân đội của Asheth đang rình rập con bé ở ngoài kia.

"Bạn cùng tôi vào gom các mạng sống của ông Gabriel nhé?" Christopher nói. "Quân đội của Asheth sẽ vô cùng lúng túng nếu bạn cứ nhảy lung tung hết từ thế giới này sang thế giới khác."

"Ồ, tôi theo được hả?" Thánh Nữ mừng rỡ nói. "Thế thì tôi cảm thấy mình được gánh trọng trách ghê lắm."

Sau đó là rất nhiều tranh luận - một số tranh luận tỏ ra rất uyên bác - giữa Flavian, Beryl, Yolande và ông Wilkinson về việc làm cách nào để gom được các mạng sống của ông Gabriel. Christopher không có chút ý niệm về việc có cả thế giới khác. Cô Rosalie kết thúc vấn đề bằng cách nói dứt khoát:

"Chúng ta cứ dựng một chiếc cổng ngay trong căn phòng này, rồi gửi Mordecai vào một cơn hôn mê cùng với một sợi dây tinh thần để chúng ta có thể hướng cánh cổng về phía anh ấy ngay khi anh ta

tìm ra một mạng nào của ông Gabriel. Rồi sau đó Christopher và Millie sẽ đi qua cổng và thuyết phục ông Gabriel rằng Lâu đài đang cần ông ấy. Có gì đơn giản hơn nữa đâu nào!"

Nhiều điều có thể đơn giản hơn, Christopher nghĩ khi nó cùng Thánh Nữ thực hiện những phép thuận rối rắm để dựng cánh cổng theo những hướng dẫn lê thê và kiên trì của Flavian. Dẫu sao, Christopher vẫn cảm thấy mình làm việc một cách chậm chạp và miễn cưỡng. Cho dù chỉ duy nhất ông Gabriel mới trả lại được cho nó mạng sống thứ chín, cho dù mọi người đang khẩn thiết cần ông Gabriel, Christopher vẫn không muốn ông ấy quay trở lại. Tất cả những niềm vui thú khi đó sẽ chấm dứt. Mọi thứ ở Lâu đài sẽ lặng lẽ, tôn nghiêm và trở lại như cũ. Chỉ sót lại duy nhất niềm vui thú được làm những phép thuật hữu ích mới khiến nó tiếp tục dựng chiếc cổng được một cách tử tế.

Khi dựng xong, chiếc cổng trông thực sự đơn sơ. Đó là một chiếc khung vuông cao lớn bằng kim loại, với hai tấm gương

nghiêng vào nhau thành một tam giác ở mặt sau. Chỉ nhìn không thôi thì chẳng ai biết việc dựng cánh cổng đó khó khăn như thế nào.

Bỗn lại Tacroy nằm trên trường kỷ với sợi dây tinh thần tí tẹo màu xanh gắn trên trán, Christopher khá ảo não bước ra ngoài làm phép triệu cỗ xe của bác thợ làm bánh mì về Lâu đài. Đây là lần cuối cùng họ để mình được làm phép thuật này, nó nghĩ bụng khi đám quân của Asheth giận dữ vung những ngọn giáo về phía bác thợ bánh mì.

Lúc nó trở lại thì Tacroy trông nhợt nhạt, đang bất động chùm trong chăn, còn cô Rosalie thì nhè nhẹ gảy cây đàn thu cầm.

"Anh ta vô cổng rồi đó," Flavian nói.

Hai tấm gương canh gác đang cho ra một hình ảnh hơi mù sương của một nơi nào đó trong các Xê-ri Một. Christopher trông thấy một hàng cột trụ lớn bên trên có những toa tàu lượn vòng trải ra xa. Tacroy đang đứng dưới cây cột gần nhất,

mặc bộ đồ màu xanh lá cây mà Christopher rất quen thuộc. Hắn đó là bộ đồ mà linh hồn của Tacroy luôn luôn mặc. Linh hồn đó đang tuyệt vọng giang tay ra.

"Có gì đó không ổn rồi," Flavian nói.

Mọi người giật bắn khi cơ thể nằm trên tràng kỷ đột nhiên lên tiếng bằng một giọng lạ lạ, khô khốc.

"Tôi thấy ông ấy rồi!" cơ thể của Tacroy nói. "Ông ấy đang ngắm đoàn tàu. Ông ấy vừa bảo tôi rằng ông ấy có thể phát minh ra một đoàn tàu tốt hơn. Rồi ông ấy biến mất luôn! Tôi phải làm sao đây?"

"Đi tìm ông Gabriel ở các Xê-ri Hai thử coi!"

Cô Rosalie nói bằng một giai điệu réo rắt, êm đềm.

"Phải mất thêm một lúc đấy," cơ thể của Tacroy càu nhau.

Hình ảnh trên cánh cổng chợt biến mất. Christopher hình dung ra Tacroy đang trườn lách qua Điểm-Năm-Giữa. Mọi người quanh nó lo âu tự hỏi đã có điều gì đó không ổn chẳng.

"Hay các mạng sống của ông Gabriel không tin tưởng Mordecai?" Flavian gợi ý.

Những tấm gương lại phối hợp với nhau tạo thành một hình ảnh. Lần này, tất cả mọi người đều thấy mạng sống của ông Gabriel. Mạng này đang đứng trên một cây cầu cong, nhìn xuống con sông bên dưới. Trong nó mong manh, lụm khum và già nua đến mức đáng kinh ngạc. Già đến mức Christopher chợt nhận ra rằng ông Gabriel mà nó biết cũng chưa già lắm. Linh hồn của Tacroy cũng ở đấy, từ từ mon men lên cây cầu, hướng về phía mạng sống của ông Gabriel y chang như hình ảnh con Throgmorten rình một con quạ lớn. Ông Gabriel có vẻ không trông thấy Tacroy. Ông ta không quay lại nhìn. Nhưng thân hình đen lợm khộm của ông đột nhiên không còn ở đó nữa.

"Mạng này cũng lỉnh nốt," cơ thể của Tacroy lên tiếng từ tràng kỷ. "Cái gì đây?"

"Giữ nó lại!"

Flavian thì thào rồi chạy đi kiểm tra bùa-doán ở gần nhất.

"Mordecai, cứ ở đó thêm một lúc đã," cô Rosalie dịu dàng nói.

Trên các tấm gương, linh hồn của Tacroy chống khuỷu tay lên thành cầu, cố ra vẻ kiên trì.

"Không tin nổi!" Flavian la lớn. "Mọi người kiểm tra đi, nhanh lên! Tất cả các mạng sống hình như đang biến mất! Rosalie, tốt nhất cô hãy gọi Mordecai về, chứ không anh ta sẽ mất sức vô ích."

Mọi người đổ xô đến các quả cầu pha lê, những chén, những gương và các vũng mực hiện chữ. Cô Rosalie quét cả hai bàn tay dọc cây thu cầm, và, bên trong cánh cổng, linh hồn của Tacroy ngược lên, trông có vẻ ngạc nhiên rồi biến mất cũng đột ngột chẳng kém mạng sống của ông Gabriel. Cô Rosalie cúi xuống lo lắng nhìn khi cơ thể của Tacroy lay động. Khuôn mặt anh khởi sắc trở lại. Anh mở mắt.

"Sao rồi?" Tacroy hỏi, tay đẩy chiếc chǎn ra.

"Chúng tôi chẳng hiểu gì cả," cô Rosalie nói. "Tất cả các mạng sống của ông Gabriel đang biến mất..."

"Không phải đâu!" Flavian la lên, vẻ kích động. "Tất cả các mạng đó đang gom lại thành một mớ, và chúng đang đến đây, nguyên cả cái mớ ấy!"

Tiếp đó là nửa giờ đồng hồ căng thẳng, với những niềm hy vọng cùng sợ hãi đan xen nhau ở tất cả mọi người. Christopher nghĩ rằng mình không thể chịu đựng được nếu không có con mèo con Proudfoot ở bên cạnh. Erica đã để Proudfoot ra theo khi chị ta vội bưng khay trà tới để giúp Tacroy tỉnh táo lại. Proudfoot tỏ ra rất bận rộn trong chuyến đi bộ dài đầu tiên của nó suốt dọc đường ra đến gầm chiếc bàn làm việc màu đen của ông Gabriel, với chiếc đuôi mảnh như sợi dây ngõe nguẩy để giữ thăng bằng. Con mèo là một thứ để ngắm dễ chịu hơn nhiều so với những khối lỏng xoắn xoăn quái dị mà các mạng sống của ông Gabriel tạo ra khi chúng liên tục dịch chuyển về các Xê-ri Mười hai. Christopher đang ngắm con Proudfoot thì Flavian thốt lên:

"Trời ơi!"

TẾT Grói Phù THỦY

rồi quay đầu khỏi cái vũng mực hiện chữ.

"Có chuyện gì vậy?" Christopher hỏi.

Đôi vai của Flavian rũ xuống. Anh ta bứt toạc chiếc cổ cầm xiết chặt rồi ném nó xuống sàn.

"Tất cả các mạng sống đã dừng lại rồi," anh ta nói. "Chúng mờ nhạt nhưng có thể thấy rõ. Tôi e rằng chúng đang ở các Xê-ri Mười một. Theo tôi nghĩ mạng Thứ bảy đang ở đó nãy giờ. Mọi hy vọng của chúng ta thế là tiêu tùng rồi!"

"Tại sao ạ?" Christopher hỏi.

"Không ai có thể đến đó được, cậu bé ạ,"

cô Rosalie nói. Trông cô như sắp khóc:

"Chí ít là chưa từng ai đến đó xong mà còn trở về được."

Christopher nhìn sang Tacroy. Tacroy trông tái nhợt, thậm chí còn nhợt nhạt hơn cả khi anh ấy đi vào cơn hôn mê. Mặt anh có màu của ly sữa với chỉ một tí tẹo cà phê.

CHƯƠNG 20

Đó là một lý do hoàn hảo để không tìm kiếm ông Gabriel nữa. Christopher chờ đợi một cuộc đấu tranh nhỏ nhỏ trong lòng mình. Nó rất ngạc nhiên khi thấy mình đứng thẳng dậy. Nó thậm chí không thèm để ý đến việc Thánh Nữ đang nghe Tacroy thú nhận rằng một phần của anh ta đã từng ở các Xê-ri Mười một.

"Tacroy," nó nói.

Nó biết việc gọi bằng tên linh hồn của anh ấy là một điều quan trọng.

"Tacroy, anh hãy theo em vào văn phòng trống đó một lúc. Em có chuyện muốn nói với anh."

TẾ GIỚI PHÙ THỦY

Chậm rãi và miễn cưỡng, Tacroy đứng dậy. Cô Rosalie gay gắt nói:

"Mordecai, trông anh mệt lắm. Anh có cần tôi theo anh không?"

"Khỏi!" Tacroy và Christopher đồng thanh nói.

Tacroy ngồi xuống mép bàn làm việc trong văn phòng trống rỗng, hai tay bưng lấy mặt. Christopher thấy thương hại anh. Nó buộc phải nhắc Tacroy rằng nó và anh ấy chính là những người đã mang đến cho bác Ralph món vũ khí làm cho các mạng sống của ông Gabriel vắng tú tán. Sau đó nó mới dám nói:

"Em phải cầu xin anh điều này."

"Anh biết rồi," Tacroy nói.

"Thế thì các Xê-ri Mười một là sao vậy?" Christopher hỏi.

Tacroy ngược đầu lên:

"Hãy gài quanh chúng ta một đạo bùa im lặng và kín đáo mạnh nhất trong khả năng của em đi đã."

Christopher yểm bùa, thậm chí còn dữ

Trở thành Chrestomanci

dội hơn cả đạo bùa im lặng mà nó đã làm cho cô Bell và mẹ. Đạo bùa ấy quá tay đến mức Christopher trở nên *diếc đặc* và khó khăn lắm mới cạo ra được phần chính giữa của đạo bùa để nó và Tacroy có thể nghe thấy nhau. Khi làm xong, nó tin chắc rằng cho dù có ai đó ngay sau lưng hai anh em thì cũng chẳng nghe lọt được một từ. Nhưng Tacroy nhún vai.

"Dù sao thì họ vẫn có thể nghe thấy được," anh nói. "Phép thuật của họ hoàn toàn không giống của chúng ta. Và họ đã nắm giữ hồn của anh, em biết đấy. Nhờ đó họ biết phần lớn những gì anh làm, và những gì họ không biết thì anh phải đi báo cáo với họ dưới dạng linh hồn. Có lần em đã gặp anh đang trên đường tới đó. Chính là cái lần họ triệu tập anh đến một địa điểm gần phố Covent Garden.

"Đấy là hồn của anh sao?" Christopher hỏi.

"Phải," Tacroy cay đắng nói. "Cái phần giúp cho người ta trở thành chính mình. Với em, hồn em nối tiếp, liên tục từ mạng

này đến mạng khác. Hồn của anh thì tách rời khỏi anh từ khi anh ra đời, giống như tất cả mọi người ở Thế giới Mười một. Họ đã giữ hồn anh lại nơi đó khi họ gửi anh đến Thế giới Mười hai này lúc anh là một em bé."

Christopher nhìn sững Tacroy. Nó vẫn luôn biết rằng Tacroy trông không giống mọi người ở đây lắm với làn da màu cà phê và mái tóc xoăn, nhưng trước đây nó không nghĩ đến điều này bởi vì nó đã gặp quá nhiều người lạ lùng ở các Bất-Kỳ-Đâu.

"Tại sao họ lại gửi anh đến đây?"

"Để làm vật thí nghiệm cho họ," Tacroy nói. "Dright⁽¹⁾ thỉnh thoảng lại đưa người đến thế giới khác khi lão ta muốn nghiên cứu nó. Lần đó lão muốn nghiên cứu cái ác và cái thiện, do đó lão ra lệnh cho anh thoát tiên đến làm việc cho ông Gabriel rồi sau đó cho một kẻ xấu xa nhất mà lão ta tìm ra được. Kẻ đó hóa ra lại là bác của em. Ở Thế giới Mười một, người ta

1. Dright: Đờ-rai.

không có ý niệm đúng sai. Họ không cho mình là người - hoặc ngược lại, theo anh, họ cho mình là những người đích thực duy nhất, và bất cứ lúc nào Dright cảm thấy quan tâm là lão lại cho nghiên cứu những người khác như những con vật trong vườn bách thú."

Qua giọng của Tacroy, Christopher có thể nói anh ấy căm thù sâu sắc những người ở Thế giới Mười một. Anh ấy hiểu họ rất rõ. Hoàn cảnh Tacroy thậm chí còn tồi tệ hơn cả Thánh Nữ.

"Dright là ai vậy?"

"Là vị vua, là linh mục, là thủ lĩnh của các pháp sư..." Tacroy nhún vai. "Không, lão cũng không hẳn là như thế. Mọi người gọi lão là Đức-Cao-Cả-của-Bộ-Tộc, và lão đã sống dễ đến cả ngàn năm nay rồi. Lão sống dai như thế là nhờ ăn hồn của người khác mỗi khi quyền năng của lão suy giảm - nhưng lão làm như thế là hoàn toàn trong phạm vi quyền hạn của lão. Theo luật pháp của Thế giới Mười một, mọi người ở thế giới này và hồn của họ đều thuộc về lão."

"Lão bắt đi tất cả các mạng sống của ông Gabriel thì có theo luật gì không?" Christopher hỏi. "Đó là điều mà lão đã làm, đúng không anh?"

"Anh biết đó là lão ngay khi Flavian thốt lên 'Các Xê-ri Mười một'" Tacroy nói. "Anh biết lão xưa nay vẫn muốn nghiên cứu kẻ nào đó có chín mạng sống. Ở Thế giới Mười một không ai có chín mạng, vì ở đó chỉ có một thế giới mà thôi, chứ không phân thành các Xê-ri. Dright đã giữ cho chỉ có một thế giới duy nhất để lão khỏi có đối thủ cạnh tranh. Và em có biết chín mạng sống của em là từ đâu ra không? Đó là vì tất cả các bản sao của em mà lẽ ra có thể xuất hiện ở các Xê-ri khác trong Thế giới Mười hai đã không thể ra đời vì một lý do nào đó."

"Em biết rồi, nhưng việc ngắt ra các mạng sống của một thầy bùa thì luật lệ ở Thế giới Mười một quy định ra sao?" Christopher kỳ kèo, cố hỏi cho bằng được.

"Anh cũng không rõ nữa," Tacroy thú nhận. "Anh chẳng biết họ có luật lệ như

chúng ta không. Có thể Dright có quyền hợp pháp để tránh né luật lệ. Luật lệ ở đây được xác lập dựa vào sự kiêu ngạo, vào bề ngoài, và vào những gì số đông làm."

"Em cho rằng lão chỉ chờ xem có bao nhiêu mạng sống ở đó bị mất rồi gom chúng lại," nó nói. "Kể cho em tất cả những gì anh biết về Thế giới Mười một đi."

"Thế này nhé," Tacroy nói, "anh chưa từng bao giờ ở đó, nhưng anh biết họ kiểm soát mọi thứ bằng phép thuật. Họ kiểm soát được thời tiết, nhờ đó họ có thể sống ở giữa rừng. Họ kiểm soát được cả việc cho loại cây nào mọc lên và mọc lên ở đâu. Thực ăn hiện ra bất cứ khi nào họ triệu đến và họ không hề dùng lửa để nấu. Họ tuyệt nhiên không dùng lửa. Họ nghĩ tất cả chúng ta là man rợ nên mới phải dùng lửa, và họ rất khinh thường các loại phép thuật mà tất cả các thế giới khác sử dụng. Điều mà họ cho là hay ho duy nhất ở chúng ta là khi cách chúng ta

tỏ ra tuyệt đối trung thành với một vị vua, vị lãnh đạo hay vị nào đó. Họ ngưỡng mộ những con người biết trung thành như thế, đặc biệt nếu vì lòng trung thành mà gian lận hay nó dối..."

Tacroy nói suốt nửa giờ đồng hồ. Anh nói như thể cuối cùng đã được dốc hết bầu tâm sự, nhưng Christopher cũng thấy anh đã dốc hết cả bầu cǎng thẳng. Đang nghe kể nửa chừng, chợt nhận thấy những nét phờ phạc hiện trên khuôn mặt Tacroy, Christopher bảo anh chờ nó rồi lách qua đạo bùa bí mật, đi ra cửa. Như nó dự đoán, cô Rosalie đang đứng bên ngoài, trông có vẻ dữ dằn hơn bình thường.

"Mordecai ít nhiều gì cũng đã làm việc cật lực cho cậu!" cô ấy rít lên. "Cậu làm gì anh ta trong đó vậy?"

"Chẳng gì cả, nhưng anh ta cần thứ gì đó để tiếp tục," Christopher đáp. "Cô có thể...?"

"Cậu nghĩ tôi là ai?"

Cô Rosalie gắt lên. Erica bê chiếc khay xông tới gần như ngay tức thì. Ngoài ấm

trà và hai dĩa bánh đầy ụ, còn có một chai nhỏ rượu mạnh ở góc khay. Khi Christopher bưng khay trở vào trong, lách qua đạo bùa, Tacroy nhìn chai rượu mạnh nhoèn cười rồi rót kha khá rượu vào tách trà của mình. Chỗ rượu đó hình như làm anh hồi phục chẳng khác gì những khoanh bánh làm hồi phục sức khỏe cho Christopher dạo nọ. Trong khi hai anh em cùng nhau làm láng chiếc khay, Tacroy nghĩ ngợi về rất nhiều những điều mới mẻ cần phải kể lại.

Một trong những điều anh kể là:

"Nếu em vô tình gặp người nào đó ở Thế giới Mười một mà không được giới thiệu trước thì có lẽ em sẽ nghĩ họ là những kẻ man rợ quí phái. Nhưng nếu thế thì em đã lầm to. Họ rất chi là văn minh. Về việc quý phái thì..."

Tacroy dừng lại với khoanh bánh đang nửa đường chui vào mồm.

"Anh ăn nốt đi," Christopher nói.

Tacroy mỉm cười trong giây lát.

"Các thế giới khác cũng biết về họ đôi

chút," anh nói. "Họ là những người dẻ ra tất cả các loại câu chuyện về Yêu tinh. Nếu em mà biết về họ như thế - như là những người lạ lẫm, lạnh lùng, sống theo một luật lệ khác hẳn - thì em sẽ hiểu vì sao họ lại dẻ ra được các chuyện về Yêu tinh. Anh không thực sự hiểu được họ, mặc dù anh sinh ra là một người trong số họ."

Đến đây, Christopher đã hiểu rằng việc đưa ông Gabriel trở về sẽ là công việc gay go nhất trong cuộc đời của nó, nếu không nói đó là điều vô vọng.

"Rốt lại, anh có chịu đến Thế giới Mười một với em không?" nó hỏi Tacroy. "Để ngăn không cho em phạm phải những sai lầm ấy mà."

"Đằng nào thì họ cũng sẽ triệu anh về nếu như họ biết được anh đã kể cho em," Tacroy nói. Anh ta bỗng nhợt nhạt trở lại. "Và cả em cũng sẽ lâm nguy vì đã biết chuyện."

"Đã thế thì mình hãy kể cho tất cả mọi người ở Lâu đài rồi nói Yolande và Beryl gõ một báo cáo gửi lên Chính phủ về

chuyện đó đi," Christopher nói. "Lão Dright đâu thể nào giết tất cả mọi người."

Điều này thì trông Tacroy hình như không chắc lắm, nhưng anh vẫn cùng Christopher trở ra phòng Chiến dịch để trình bày. Quả nhiên, câu chuyện đó lại gây ra một làn sóng phản đối.

"Mười một ư?" mọi người bàng hoàng thốt lên. "Cậu không thể đi được!"

Những người ở Lâu đài xúm xít quanh Christopher, bảo rằng nó đã điên mất rồi. Họ nói việc đưa ông Gabriel từ đó trở về là hoàn toàn không thể được. Tiến sĩ Simonson bỏ dở những thao tác chỉnh sửa cuối cùng trên chiếc rổ bắt tôm để bước lên cầu thang, nghiêm cấm Christopher ra đi.

Christopher đã phòng trước điều này.

"Có gì đâu!" nó nói. "Bây giờ các vị không cần có tôi cũng bắt được Con Ma cơ mà."

Điều mà nó không phòng trước là Thánh Nữ chờ cho sự huyên náo lắng xuống mới tuyên bố:

"Tôi sẽ đi cùng bạn."

"Tại sao?" Christopher hỏi.

"Đó là sự thủy chung," Thánh Nữ giải thích. "Trong các cuốn sách Millie, Millie không bao giờ bỏ rơi các bạn thân của mình."

Mình đã không tính đến nỗi sợ của Thánh Nữ, Christopher nghĩ. Nó đoán rằng việc phải ở lại nơi mà quân đội của Asheth đã tìm ra làm con bé lo sợ lắm. Và nếu có Thánh Nữ đi theo cùng thì chắc chắn phép thuật của hai đứa sẽ được nhân đôi lên.

Theo lời khuyên của Tacroy, Christopher mặc quần áo để chuẩn bị bước vào cuộc hành trình.

"Đồ lông thú," Tacroy nói "em càng khoác chúng nhiều vào thì cấp bậc của em sẽ càng cao."

Christopher triệu tấm thảm da cọp từ Phòng-Khách-Nhỡ về và Thánh Nữ khoét một lỗ trên đó để nó đút đầu vào. Cô Rosalie tìm cho nó một dây đai uy nghi với những nút đồng lớn chạy dọc theo giữa đai. Bác quản gia thì đưa ra một bộ

lông chồn để Christopher quấn quanh cổ và một khăn choàng vai lông chồn dành cho Thánh Nữ.

"Treo lủng lẳng đồ trang sức khắp người cũng có ích đấy," Tacroy nói.

"Nhưng không được bằng bạc, nhớ đấy,"

Christopher la lớn khi mọi người đổ xô đi tìm các thứ.

Cuối cùng, nó cũng đeo xong ba chiếc vòng bằng vàng và một bộ váy ngọc trai. Toàn bộ kho bông tai của Yolande được đính một cách đầy nghệ thuật dây đó khắp tấm da cọp, xen lẫn giữa những ghim trang sức của Beryl. Quanh đầu nó là chiếc thắt lưng bằng vàng của cô Rosalie cùng với chiếc ghim tang mẹ của Erica đính phía trước vầng trán. Thân mình Christopher phát ra những âm thanh loảng xoảng đầy uy phong mỗi khi nó cử động, chẳng khác mấy so với Thánh Nữ hồi còn ở trong Đền. Bản thân Thánh Nữ chỉ có một dum lông đà điểu ở trên đầu cùng với vài chiếc vòng vàng quanh cổ tay chiếc áo sơ mi Norfolk. Mọi người muốn

Trở thành Chrestomanci

Quanh đầu nó là chiếc thắt lưng bằng vàng
của cô Rosalie...

thể hiện thật rõ ràng Christopher chính là nhân vật quan trọng nhất. Tacroy thì vẫn y xì như cũ.

"Họ đã biết anh rồi," anh ta nói. "Anh hoàn toàn chẳng có cấp bậc nào ở Bộ tộc."

Ba anh em bắt tay mọi người trong phòng Chiến dịch rồi quay ra Cổng. Theo lời Flavian và Tacroy thì bây giờ là lúc thích hợp để đến Thế giới Mười một, nhưng cô Rosalie cảnh báo Christopher rằng ba người có thể sẽ phải dùng toàn lực để phá các đạo bùa quanh Thế giới Mười một, và thậm chí dùng toàn lực rồi cũng chưa chắc đã đủ. Cho nên Christopher loảng xoảng bước lên dẫn đầu, dùng toàn lực để dẫn tới, Thánh Nữ bước theo sau với đôi tay ma quái giang ra phía dưới đôi tay thật. Đi sau cùng, Tacroy lẩm nhẩm niệm thần chú.

Hoá ra lại dễ quá chừng. Cả ba người cùng cảm thấy sao mà dễ dàng một cách đáng ngờ. Có một khoảnh khắc không rõ rệt, giống như một làn gió thoáng qua của Điểm-Năm-Giữa. Rồi họ thấy mình

T H E Grói RIVER STORY

đang ở trong một khu rừng, ở đó có một gã đàn ông trông giống như Tacroy đang chăm chú nhìn họ.

Khu rừng trông phảng phiu đẹp đẽ, với nền cỏ xanh mướt và không có bóng dáng bất kỳ một thứ bụi cây nào. Chỉ có những gốc cây mảnh mai mà hình như tất cả đều thuộc cùng một loại. Giữa những thân cây nhẵn nhụi và hơi sáng ấy, gã đàn ông đứng trụ trên một chân với vẻ gì đó giống như một con hươu đang sững sốt. Hắn ngoài nhìn họ qua bờ vai trần màu nâu. Hắn giống Tacroy ở chỗ có cùng nước da màu cà phê và mái tóc xoăn màu nhạt, nhưng sự giống nhau chỉ đến đó là hết. Hắn ở trần, chỉ khoác duy nhất một chiếc váy ngắn bằng lông, khiến hắn trông giống như một pho tượng Hy Lạp với kiểu cách rất đặc trưng, ngoại trừ khuôn mặt của hắn. Những biểu hiện trên khuôn mặt ấy gợi cho Christopher nhớ đến hình ảnh con lạc đà. Nó lộ rõ sự kiêu kỳ, chán ghét và khinh thường.

"Gọi hắn đi. Có nhớ anh dặn em gì không?" Tacroy thì thào nói.

... gã đàn ông đứng trụ trên một chân với vẻ gì đó giống như một con hươu đang sững sốt.

Đối với người của Thế giới Mười một thì cần phải tỏ ra cứng rắn, nếu không họ sẽ không tôn trọng.

"Này, tên kia!"

Christopher gọi bằng một giọng ngạo mạn nhất.

"Tên kia! Hãy đưa ta đến chỗ Dright ngay lập tức!"

Gã đàn ông làm như thể không nghe thấy. Sau khi nhìn họ một giây nữa, hắn cất nốt bước chân đang nháy lên giang dở, bỏ đi giữa những hàng cây.

"Hắn có nghe thấy không vậy?" Thánh Nữ hỏi.

"Chắc là có," Tacroy nói. "Nhưng hắn muốn chứng tỏ rằng hắn quan trọng hơn chúng ta. Rõ ràng là ngay cả những người cấp thấp nhất trong thế giới này cũng thích nghĩ rằng họ còn sáng giá hơn bất cứ ai ở các Thế-Giới-Có-Liên-Quan. Bước tới di, rồi mình sẽ biết kết quả ra sao."

"Lối nào chứ ạ?"

"Lối nào cũng được," Tacroy nói, hơi

mỉm cười. "Ở đây họ kiểm soát cả khoảng cách lẫn phương hướng cơ mà."

Ba anh em tiến lên theo lối đi phía trước. Đám cây cối giống hệt nhau và cách nhau đều đặn đến mức, sau khi đi được mười hai bước, Christopher tự hỏi không biết nấy giờ nó có di chuyển được chút nào hay không. Nó nhìn quanh và nhẹ nhõm hẳn khi thấy cái khung vuông của cánh cổng đã lùi lại phía sau. Nó tự hỏi không biết có phải toàn bộ Thế giới Mười một này được cây cối bao phủ hay không. Nếu đúng vậy, cũng chẳng có gì là ngạc nhiên khi dân chúng ở đây không dùng lửa, nếu không họ đã làm cháy rụi cả khu rừng rồi còn gì. Nó quay trở lại phía trước và phát hiện ra rằng, mặc dù khung cảnh vẫn không hề thay đổi, ba anh em cuối cùng không hiểu sao lại đang tiến đến một cái hàng rào.

Hàng rào trải ra mút mắt dọc theo các thân cây ở cả hai bên. Nó được làm bằng những cọc gỗ sơn véc-ni đẹp mắt và có đầu nhọn hiểm hóc chĩa vào bãi cỏ cách đó vài ba tấc. Các đầu nhọn chỉ cao đến

ngang eo anh Tacroy. Thật ra trông cũng chẳng giống hàng rào lăm. Nhưng khi ba anh em xoay nghiêng để chui vào giữa các thanh cọc thì các thanh cọc này lại có vẻ quá sít sao, khiến họ không sao chui qua được. Đến khi Tacroy cởi chiếc áo vét ra, phủ lên các đầu cọc nhọn để ba anh em trèo qua thì chiếc áo vét không thể nào phủ lên được. Lúc Tacroy nhặt chiếc vét lên đến lần thứ sáu, thì Thánh Nữ nhìn sang trái còn Christopher nhìn sang phải và hai đứa phát hiện rằng hàng rào bây giờ lại đã quay khắp xung quanh họ. Phía sau họ, chẳng còn thấy cánh cổng giữa những ngọn cây nữa. Chẳng còn gì ngoài một hàng cọc chặn mất đường rút lui.

"Đúng là hắn đã nghe thấy mình," Thánh Nữ nói.

"Theo tôi nghĩ, họ đã biết trước chúng ta sẽ đến," Christopher nói.

Tacroy trải chiếc áo vét của anh ta xuống cỏ rồi ngồi lên đó.

"Tui mình chỉ còn mỗi một việc là ngồi chờ xem sao," anh râu rĩ nói. "Không, anh không nói em đâu,"

anh nói với Christopher khi nó dợm ngồi xuống theo:

"Ở đây nhân vật quan trọng luôn luôn đứng. Anh nghe nói Dright không hề ngồi suốt bao nhiêu năm trời."

Thánh Nữ tụt xuống ngồi cạnh Tacroy, miết những ngón chân trần của nó lên cỏ.

"Thế thì em không thích là nhân vật quan trọng," con bé nói. "Đằng nào thì em cũng đã chán đến tận cổ rồi. Trời! Nó có ở đây từ hồi nào vậy?"

Một cậu bé trông bối rối với một mảnh da cừu xộc xệch quấn quanh hông như tã lót đã thấy đứng bên cạnh Tacroy.

"Em đã ở đây từ trước," nó dè dặt nói. "Chỉ tại các anh chị không thấy em đó thôi. Em đã ở bên trong hàng rào này suốt buổi sáng."

Hàng rào bao quanh một bãi cỏ nhỏ, không lớn hơn căn phòng trên tháp mà Christopher giấu Thánh Nữ là mấy. Christopher không thể hiểu vì sao họ lại bỏ sót không nhìn thấy thằng bé. Nhưng xét theo sự kỳ quái của tất cả mọi thứ

Một cậu bé trông bối rối với một mảnh da cứu xộc xech quấn quanh hông như tã lót đã thấy đứng bên cạnh Tacroy.

ở đây thì biết đâu họ đã bỏ sót thật. Căn cứ theo thân hình trắng trẻo dong dỏng cao và mái tóc đẹp thảng thơm thì thằng bé không phải là dân của Thế giới Mười một.

"Dright cầm tù em hả?" Thánh Nữ hỏi.

Thằng bé chùi chiếc mũi ngộ nghĩnh hơi khoằm của nó một cách bối rối.

"Em cũng không biết chắc nữa. Em cũng không nhớ có phải mình đến đây không. Các anh chị làm gì ở đây vậy?"

"Tim một người," Tacroy nói. "Em có bao giờ thấy một hay nhiều người nào có tên gọi là Gabriel de Witt không?"

"Gabriel de Witt!" cậu bé thốt lên. "Nhưng đó là tên của em mà!"

Cả ba sững sốt nhìn nó. Đó là một cậu bé rụt rè, lóng ngóng với đôi mắt xanh hiền hậu. Nó là loại nhóc con mà Christopher - và có lẽ cả Thánh Nữ - chỉ nhoáng một chốc đã nắm đầu nắm cổ được ngay. Tuy vậy, hai đứa nó sẽ nắm đầu nắm cổ thằng bé một cách rất hiền lành thôi, bởi lẽ chẳng khó khăn gì để thấy rằng chỉ cần động một chút xíu cũng đủ làm cho thằng

bé này buồn bã và căng thẳng đến phát bệnh, chẳng khác chi thằng bạn Fenning ở trường học. Christopher nghĩ thằng bé này quả thật gợi cho nó nhớ đến thằng Fenning sếu vườn hơn bất cứ ai khác trên đời. Nhưng bây giờ khi đã nghe nói rồi, nó chợt nhận thấy khuôn mặt của thằng bé có cùng những đường nét như khuôn mặt ông Gabriel thật.

"Em có bao nhiêu mạng cả thảy?" nó nghi hoặc hỏi.

Thằng bé có vẻ như nhìn vào bên trong chính mình.

"Lạ quá," nó nói. "Bình thường thì em có chín mạng. Nhưng hình như em chỉ tìm ra được có bảy."

"Vậy là mình đã có đủ số mạng của ông ta rồi đấy," Thánh Nữ nói.

"Và cũng đủ cả những phức tạp nữa," Tacroy nói. "Em có biết gì về danh hiệu Chrestomanci không vậy?" anh ta hỏi thằng bé.

"Đó có phải là một ông thầy bùa già chán phèo không ạ?" Thằng nhóc hỏi

ngược lại. "Theo em, tên thật của ông ta là Benjamin Allworthy⁽¹⁾, có phải vậy không?"

Gabriel đã quay trở ngược lại thành một thằng bé. Benjamin Allworthy chính là Chrestomanci trước ông ta.

"Em có nhớ Mordecai Roberts hoặc nhớ ra anh không?" Christopher hỏi. "Anh là Christopher Chant đây nè."

"Rất hân hạnh được biết anh."

Gabriel de Witt nói với nụ cười lịch thiệp và rụt rè. Christopher nhìn nó và tự hỏi không biết cách chi mà Gabriel khi lớn lên lại khắc khổ đến thế.

"Vô ích," Tacroy nói. "Hồi ông ta bằng tuổi này thì tại mình nào đã có ai sinh ra đâu."

"Có thêm người tới," Thánh Nữ bão động.

Có cả thảy bốn người, ba nam và một nữ, trông có vẻ hơi lơ đãnh bước đi giữa các thân cây. Ba người nam mặc áo chẽn lông phủ một bên bả vai, còn người nữ

1. Benjamin Allworthy: Ben-gia-min On-vơ-thy.

TẾ GIỚI PHÙ THỦY

thì khoác áo chẽn lông dài hơn trông ná ná như bộ váy. Bốn người họ đứng nói chuyện, gần như thò đầu khỏi hàng rào. Thỉnh thoảng, một người nào đó lại khinh khỉnh liếc nhìn hàng rào qua bờ vai trần.

Tacroy chùng xuống. Khuôn mặt anh ta đầy vẻ khổ sở.

"Christopher, đừng có để ý, nhớ đấy," anh ta thì thào. "Đó là những kẻ mà anh vẫn thường phải báo cáo. Theo anh nghĩ họ là những nhân vật quan trọng."

Christopher đứng dậy, ngao mạn nhìn qua đầu tất cả mọi người. Chân nó bắt đầu đau.

"Họ vẫn nghênh lên mà nhìn như thế đấy," Gabriel nói. "Đồ thú vật tàn nhẫn! Em đã thử xin họ thứ gì đó để ăn, thế mà họ cứ giả tảng như không hề nghe thấy."

Năm phút trôi qua. Cứ mỗi giây, chân của Christopher càng có cảm giác như nở rộng hơn, nóng hơn và rã rời hơn. Nó bắt đầu thấy căm ghét cái Thế giới Mười một này. Ở đây hình như chẳng có chim, chẳng

Trở thành Chrestomanci

có thú và cũng chẳng có gió. Chỉ có những hàng cây đẹp mắt trông giống hệt như nhau. Nhiệt độ không bao giờ thay đổi, chỉ vừa vặn đúng mực. Và con người ở đây thì thật là kinh khủng.

"Em căm ghét căn rừng này," Gabriel nói. "Nó đơn diệu quá."

"Mụ kia làm tôi nhớ đến Mẹ Anstey," Thánh Nữ nói. "Mụ sẽ khúc khích cười phía sau lưng tụi mình bất cứ lúc nào, tôi biết chắc mà."

Người phụ nữ đưa tay lên miệng và phát ra một tràng cười khinh khỉnh, nghe khùng khục.

"Tôi đã bảo rồi mà," Thánh Nữ nói. "Rồi mụ sẽ xéo đi cho coi!"

Đám người đột ngột bỏ đi.

Christopher đứng lò cò một chân, rồi chuyển sang chân kia. Nhưng đau vẫn cứ hoàn đau.

"Anh quả là may mắn đấy, Tacroy," Christopher nói. "Nếu họ không đẩy anh vào thế giới của tụi em thì anh đã bị sống ở đây."

Tacroy ngược lên, nở một nụ cười khổ sở nhăn nhó, rồi nhún vai.

Chừng một phút sau, gã đàn ông mà họ thấy ban đầu quay trở lại. Hắn đi nhẩn nha giữa các gốc cây với vẻ hơi lơ đãng. Tacroy gật đầu với Christopher. Christopher gọi lớn, giọng giận dữ:

"Này, tên kia! Ta đã bảo mi đưa ta đến gặp Dright cơ mà! Sao mi dám không tuân lệnh của ta?"

Gã đàn ông chẳng lộ vẻ gì là nghe thấy. Hắn đến dựa vào hàng rào và nhìn họ chằm chặp, cứ như họ là những con gì đó ở trong vườn bách thú. Để chống được khuỷu tay lên những đinh cọc nhọn, không biết làm cách nào mà hắn làm xuất hiện được một miếng đệm bằng gỗ. Christopher không thể hiểu nổi hắn đã dùng thứ phép thuật quái đản gì mà nhanh thế. Nhưng Thánh Nữ hình như luôn nắm bắt vấn đề nhanh hơn Christopher một chút. Con bé cau mày nhìn vào miếng đệm. Lập tức miếng gỗ văng ra tứ tán, tới khắp các ngọn cây, làm hai cánh tay

gã đàn ông rơi mạnh xuống những thanh cọc rào. Gabriel phá lén cười - những tràng cười khanh khách, bình thường, không hề nghiệt ngã như ngày trước. Gã đàn ông phẫn nộ đứng thẳng lên, xoa xoa hai khuỷu tay. Rồi, sực nhớ ra rằng không được tỏ ra đau đớn trước mắt những kẻ hạ đẳng, hắn quay ngoắt lại rồi hùng hổ bỏ đi.

Christopher thấy bức tức, vừa bởi gã đàn ông lẩn bối vì Thánh Nữ đã tỏ ra nhanh hơn hắn nó. Hai điều này hợp lại làm cho Christopher giận đến mức nó đưa cả hai tay lên, định nhấc bổng gã đàn ông theo cách nó từng nâng tất cả mọi thứ trong ngôi nhà của tiến sĩ Pawson. Nhưng việc đó gần như không thể nào thực hiện được. Quả thật gã đàn ông cũng đã bị nâng lên chừng hai mét, nhưng chỉ một giây sau hắn đã rơi xuống trở lại một cách êm á và dễ dàng. Trong khi từ từ hạ xuống đất, hắn nhao báng ngoái lại nhìn qua vai.

Điều này làm cho Thánh Nữ giận dữ còn hơn cả Christopher.

T H E G R O I P H U T H Y

"Tất cả cùng làm!" con bé nói. "Nào, Gabriel!"

Gabriel nhoẻn một nụ cười tinh nghịch với Thánh Nữ rồi tất cả cùng đưa tay lên. Hình như họ chỉ nhấc gã đàn ông lên được có một mét, nhưng họ phát hiện rằng họ có thể giữ được hắn lơ lửng ở trên không. Hắn làm bộ như chẳng có gì xảy ra và cứ tiếp tục bước như thể vẫn đang đi trên mặt đất, trông mà tức lộn ruột.

"Đưa chúng ta đến chỗ Dright!"
Christopher quát lên.

"Xuống!"

Thánh Nữ hét lên, và cả bốn người buông hắn rơi xuống đất trở lại. Hắn bỏ đi, vẫn tiếp tục giả榜 như chẳng có gì xảy ra, khiến Gabriel cười bò.

"Làm vậy thì có được gì không nhỉ?"
Christopher hỏi Tacroy.

"Có trời biết," Tacroy đáp. "Bạn chúng bao giờ cũng thích làm cho người ta phải chờ đợi cho tới khi người ta mệt mỏi và giận dữ, đến mức không thể suy nghĩ tử tế được nữa."

Quả thật gã đàn ông cũng đã bị nâng lên
chừng hai mét...

Anh ta ngồi xuống, hai tay ôm gối trong một tư thế co ro khổn khổ.

Họ chờ đợi. Christopher đang tự hỏi liệu có đáng bỏ ra những nỗ lực khổng lồ để tự nhắc thân mình lên cho hai chân khỏi trì xuống hay không, thì đột nhiên nó nhận ra những thân cây đang trượt sang bên, cả bên trái lẫn bên phải của hàng rào. Hay cũng có thể vùng đất bị rào đang dịch tối trong khi thảm cỏ phẳng ở cả bên trong lẫn bên ngoài vẫn không hề thay đổi. Khó mà biết được điều nào là đúng. Nhưng cả hai điều đó đều khiến Christopher ơн ớn. Nó nuốt nước miếng, giữ cho cặp mắt tiếp tục ngao mạn nhìn những ngọn cây phía trước. Nhưng chỉ chưa đầy một giây sau, các gốc cây này đã bị cuốn vào hư không, để lại một khoảng trống lốc màu xanh lục càng lúc càng rộng ra. Một nhân vật xuất hiện ở tít cuối khoảng trống lốc. Đó là một kẻ cao lớn, vạm vỡ đang tha thẩn đi về phía họ.

Tacroy hơi nghẹn giọng.

"Dright đấy."

Christopher nheo mắt lại để buộc thị lực phù thủy làm việc. Nó quan sát những gốc cây đang trượt mỗi lúc một xa ra hai bên. Điều này làm nó nhớ đến cái lối chơi ở phố Trumpington, bắt cây cối di chuyển dọc hai bên vệ đường. Nó thấy Dright đang làm y như thế. Để làm được phép ở thế giới này, hình như người ta phải làm theo một cách lệch đi so với cách người ta vẫn làm ở các thế giới khác. Và phép thuật cũng sẽ bị móp méo như thế được thực hiện qua một quả cầu thủy tinh gợn sóng. Christopher không dám chắc nó có làm được những phép thuật như thế hay không.

"Không thể hiểu nổi cái phép thuật ngoại lai này," Gabriel thở dài.

Dright ung dung bước lại gần hơn. Christopher phải cố dăn hai mép xuống để chặn một nụ cười thích thú khi nó nghĩ nó hiểu phép thuật ở đây quả tình còn nhanh hơn cả Gabriel. Lúc này, các ngọn cây đã lui ra nhanh hơn, để chừa ra một khoảng rừng thưa lớn hình tròn

ngập ánh mặt trời màu xanh lục. Dright đã ở đủ gần để bốn anh em có thể thấy lão ăn mặc khá giống Christopher, với ít nhất hai bộ da sư tử đính đầy những đồ trang sức sáng loáng, loáng xoảng. Mái tóc xoăn và chòm râu dợn sóng của lão bạc trắng. Hai bàn chân nâu và phẳng của lão deo đầy nhẫn.

"Lão giống mấy con quỷ chuyên ăn thịt con của chính mình quá đi mất."

Gabriel nói bằng một giọng oang oang, trong trẻo.

Christopher phải cẩn lưỡi để không phá lên cười. Nó bắt đầu thấy thích cái phiên bản này của Gabriel. Trong lúc nó còn đang mải nén cười, nó chợt nhận ra mình đã đứng ngoài hàng rào từ lúc nào không biết, đối mặt với lão Dright. Nó ngờ vực nhìn lại. Thánh Nữ và Gabriel vẫn đứng sau hàng rào, tiếp tục bị giam giữ, và trông có vẻ sưng sốt. Tacroy vẫn ngồi dưới đất, cố hết sức để không bị nhận ra.

Christopher hất cằm lên, ngược nhìn

khuôn mặt của Dright. Những đường nét mềm mại màu nâu trên gương mặt lão hoàn toàn không để lộ một cảm xúc nào. Nhưng Christopher vẫn trân mắt nhìn, cố tìm một nhân cách dũng sau sự vô cảm ấy. Nhưng Dright có vẻ khác nó quá, mà lão lại quá sức ngạo mạn, đến mức trong tích tắc, nó có cảm giác mình giống như một loài sâu bọ. Rồi nó chợt nhớ đến cái tảng băng nhiều năm trước đây ở các Xê-ri Bảy mà Tacroy từng nói làm cho anh ta nhớ đến hai nhân vật. Christopher hiểu ngay rằng một trong hai nhân vật đó là Dright. Giống như tảng băng, Dright lạnh lùng, cao lớn và được phủ quá nhiều lớp vỏ kiến thức cổ đến mức người bình thường không thể nào hiểu nổi.

Nhân vật thứ hai gợi cho Tacroy nhớ đến tảng băng chính là bác Ralph. Christopher tìm thật kỹ những dấu hiệu giống nhau giữa Dright và bác Ralph. Vẻ giả tạo của bác Ralph chẳng thấy là bao trên khuôn mặt to bự của Dright, nhưng những đường nét của Dright lại có vẻ gian xảo. Christopher dám nói rằng, giống

núi bắc Ralph, Dright sẵn sàng gian lận và nói dối nếu lão thấy cần thiết. Nhưng Christopher nghĩ điểm chính yếu mà hai người này giống nhau là cả hai đều cực kỳ ích kỷ. Bác Ralph là kẻ chuyên lợi dụng người khác. Và cả Dright cũng thế.

“Các ngươi là cái quái gì đây?”

Dright hỏi. Giọng lão sâu trầm và khinh mạn.

“Ta là Dright của Thế giới Mười hai A. Ở đó, từ dùng cho chức danh này là Chrestomanci, nhưng nó cũng có nghĩa tương đương như thế.”

Đôi chân Christopher run rẩy trước những lời lẽ quá táo tợn đó. Nhưng Tacroy chẳng đã dặn rằng sự kiêu hãnh là thứ mà Dright tôn trọng đó sao? Christopher cố giữ cho hai đầu gối mình vững lại và làm cho khuôn mặt trở nên ngạo mạn.

Không tài nào biết được Dright có tin lời Christopher hay không. Lão không trả lời và khuôn mặt lão hoàn toàn vô cảm. Nhưng Christopher có thể cảm thấy Dright đang vươn ra những chiếc vòi nho nhỏ

trong mớ phép thuật xiên xéo và móp méo của Thế giới Mười một để kiểm nghiệm nó, thăm dò nó, xem coi những quyền năng của nó là như thế nào và đâu là những điểm yếu của nó. Tự nhìn lại chính mình, Christopher cảm thấy nó có đầy rẫy những điểm yếu. Nhưng ở cái xứ này thì nó không biết quyền năng mình có thể thi thố tới đâu, và hình như Dright cũng không biết nốt.

Khoảng rừng thưa biến thành bãi đất trống sau lưng lão Dright bỗng trở nên đầy ắp người. Không biết họ từ đâu chui lên. Đó là một đám đông những người mặt tái da nâu. Họ mặc đồ lông đủ mọi kiểu, từ những mảnh khổ bé tí đến những bộ váy dài bằng da gấu. Dright như đang nói, “Nếu ngươi thích thì cứ tự xưng là Dright đi, nhưng hãy nhìn xem quyền năng của ta đây.” Tất cả những người kia đang nhìn Christopher với ánh mắt khinh bỉ và thù ghét. Christopher làm cho khuôn mặt mình trông cũng có vẻ hờn thù rồi nhìn ngược lại họ. Và nó chợt nhận ra rằng lâu nay mình vẫn

THẾ Giới PHÙ THỦY

mang khuôn mặt như thế này khá thường xuyên, gần như suốt thời gian nó sống ở Lâu đài. Phát hiện này gây cho Christopher một cú sốc khó chịu, vì nó hiểu ra bản thân nó đã từng xử sự kinh khủng chẳng thua kém gì những con người ở Thế giới Mười một này.

"Tại sao người đến đây?" Dright hỏi.

Christopher cố xua đi cú sốc của mình. "Mình mà ra khỏi được nơi đây thì mình sẽ cố cư xử dễ thương hơn," nó nghĩ vậy rồi cẩn thận tập trung vào những điều tốt nhất mà Tacroy đã dặn nó nên nói.

"Ta đến để mang về một thứ thuộc về ta," nó nói. "Nhưng trước hết hãy để ta giới thiệu với người một đồng nghiệp của ta, Asheth Sống. Thánh Nữ, đây là Dright của Thế giới Mười một."

Bộ lông dày đặc điểu rung rinh trên đầu Thánh Nữ khi con bé bước tới hàng cọc nhọn và tao nhã cúi chào. Có một thoáng gọn rất nhỏ trên khuôn mặt của Dright, cho thấy lão rất ấn tượng với việc Christopher đã lôi kéo được Asheth Sống, nhưng mặc

Trở thành Chrestomanci

dù vậy Thánh Nữ vẫn cứ ở nguyên phía sau hàng rào.

"Và dĩ nhiên người đã biết Mordecai Roberts, người của ta."

Christopher trịnh trọng nói, cố làm cho thật kiêu ngạo.

Dright không nói năng gì cả. Nhưng phía sau lão, giờ đây tất cả đám người kia đều ngồi xuống. Đến đây, Dright hình như muốn nói, "Tốt lắm. Người ngang hàng với ta, nhưng ta muốn nhấn mạnh với người rằng tay chân của ta đông hơn tay chân của người đến cả vạn người chơi một - và người của ta luôn tuân thủ bất kỳ ý muốn nhỏ nhặt nhất nào của ta."

Christopher cố nén kinh ngạc, nhìn đám người. Một số người đang cười nói với nhau, mặc dù nó không nghe rõ được họ nói gì. Một số khác đang nấu thức ăn trên những quả cầu nhỏ có ngọn lửa phù thủy màu xanh xanh. Có rất ít trẻ con. Christopher chỉ trông thấy có hai hoặc ba đứa trẻ đang ngồi nghiêm trang, chẳng mó máy làm gì cả. Mình mà lớn lên ở Thế giới

TẾT GIÓI PHÙ THỦY

Mười một thì chán chết đi được! Nó nghĩ.
Sống ở đây ngán gấp trăm lần ở Lâu đài.

"Người có vật gì mà lại có thể khiến
cho người đi lạc được đến thế giới của ta
vậy?"

Dright lên tiếng sau một hồi lâu.

Cuối cùng cả hai đã đi vào vấn đề.
Christopher mỉm cười, lắc đầu để tỏ ra
rằng nó nghĩ đó là một câu nói đùa của
Dright.

"Có hai thứ," nó nói. "Đầu tiên là ta
phải cảm ơn người đã rút các mạng sống
của Gabriel de Witt cho ta. Điều đó giúp
ta tránh khỏi rất nhiều rắc rối. Nhưng
hình như người đã ghép các mạng sống lại
trật lết và làm cho Gabriel biến thành một
cậu bé."

"Ta đưa chúng về dạng nào có thể dễ
dàng đối phó," Dright nói.

Giống như mọi điều lão nói, câu này
chứa đầy ẩn ý, phải cẩn óc mà nghĩ.

"Nếu ngươi muốn nói là những cậu bé
có thể dễ dàng đối phó thì ta e rằng
ngươi đã lầm to. Những cậu bé ở Thế

Trở thành Chrestomanci

giới Mười hai A thì đừng hòng."

"Và cả các cô bé cũng thế, ở bất cứ
nơi đâu," Thánh Nữ nói xen vào.

"Gabriel de Witt là gì của ngươi?" Dright
hỏi.

"Ông ấy với ta như cha con," Christopher
nói.

Rất tự hào về việc mình đã thận trọng
không nói ra ai là cha của ai, Christopher
liếc nhìn Tacroy qua hàng rào. Tacroy
vẫn ngồi bó gối như trái banh, nhưng
Christopher thấy mái đầu tóc xoăn của
anh ta hơi khẽ gật.

"Ngươi đòi mang Gabriel de Witt về
à?" Dright nói. "Hắn có thể thuộc về
ngươi hay không còn tùy theo ngươi định
nói thêm điều gì khác hay không."

Hàng rào quanh ba người còn lại trong
nhóm của Christopher chợt rẽ ra và êm
ái dạt sang ngang cho đến khi khuất
dạng, hệt như các thân cây trước đây.

Gabriel có vẻ hơi bối rối. Thánh Nữ
đứng nguyên tại chỗ, nghi hoặc thấy rõ.

Christopher lo lắng nhìn Dright. Mọi việc diễn ra tốt đẹp đến mức khó tin nổi.

"Điều thứ hai ta định nói là về người thuộc hạ này của ta, kẻ thường được gọi là Mordecai Roberts. Ta tin rằng hắn vốn là thuộc hạ của ngươi, điều này có nghĩa ngươi vẫn còn nắm giữ linh hồn của hắn. Do lẽ hắn bây giờ đã là người của ta, có lẽ ngươi nên giao linh hồn của hắn cho ta chăng?"

Đầu của Tacroy chợt hất lên. Anh ta hốt hoảng nhìn Christopher. Nó biết làm như vậy là lạm dụng sự may mắn, nhưng nó luôn thiết tha làm một cái gì đó cho linh hồn của Tacroy.

Chóng thẳng đôi chân đau buốt và khoanh hai tay trước bộ áo lủng lẳng những chàm báu, Christopher cố nặn ra một nụ cười với Dright, như thể điều mà nó đang cầu xin là một điều bình thường và hợp lý nhất.

Dright không tỏ một dấu hiệu nào chứng tỏ là đang giận dữ hay ngạc nhiên. Đó không phải là do lão giỏi tự chủ hay

kiêu ngạo. Christopher biết rằng Dright đã chờ sẵn nó ngỏ lời xin và không hề quan tâm nó có biết điều đó hay không. Bộ óc nó bắt đầu hoạt động rất lung. Dright đã tạo thuận lợi cho họ đến Thế giới Mười một. Lão đã giả vờ chấp thuận Christopher ngang hàng với lão, và lão đã bảo nó có thể lấy lại các mạng sống của Gabriel. Điều này có nghĩa là có một điều gì đó mà Dright đang chờ đợi sẽ được đổi lại cho sự hào phóng này, điều gì đó mà lão hẳn là rất khát khao đạt được. Nhưng đó là điều gì vậy?

"Nếu người bộ tộc của ta đòi là người của ngươi thì ngươi hẳn phải biết tên linh hồn của hắn," Dright nói. "Hắn có cho ngươi biết tên linh hồn của hắn không?"

"Có," Christopher nói. "Tên đó là Tacroy."

Tất cả mọi người trong quang rừng thưa phía sau lưng Dright đều hướng mặt về phía Christopher. Trông có vẻ như tất cả đều công phẫn. Nhưng Dright chỉ đơn giản nói:

"Và Tacroy đã làm gì để tự biến hắn thành người của ngươi?"

"Hắn đã vì ta mà nói dối suốt cả một ngày dài," Christopher đáp. "Và người ta đã tin hắn."

Lần đầu tiên, một sự huyền náo thực sự quét qua đám người đang ngồi trong khoảng rừng thưa. Đó là một âm thanh rầm rì, ùng ục và kéo dài. Vì khiếp sợ? Vì tán thưởng? Cho dù âm thanh đó có là gì đi nữa, Christopher biết nó đã nói đúng điều cần nói. Như Tacroy đã kể cho nó, những người này dĩ nhiên là thường xuyên nói dối vì Dright của họ. Nhưng nói dối một cách thuyết phục suốt cả ngày trời lại là sự thể hiện lòng trung thành cực cao.

"Thế thì hắn có thể là người của ngươi," Dright công nhận, "nhưng với hai điều kiện. Sở dĩ ta ra hai điều kiện đó là vì ngươi đã đòi hai thứ. Dĩ nhiên điều kiện thứ nhất là ngươi phải chứng tỏ ngươi biết linh hồn cái gã người Bộ tộc của ta mà mi đòi là linh hồn nào."

Bằng cánh tay nâu vạm vỡ, lão làm một động tác nhỏ.

Mắt của Christopher bắt gặp sự chuyển động sang bên của đám cây cối. Nó nhìn và phát hiện ra các gốc cây mảnh mai đang lảng lặng đổ về đây từ hai bên. Khi chúng dừng lại thì một dải cổ cũng xuất hiện, dẫn thẳng ra chiếc khung vuông của cánh cổng. Chiếc cổng chỉ ở cách khoảng mười lăm mét. Dright đang muốn cho Christopher biết rằng nó có thể trở về nếu như nó chịu đáp ứng điều mà lão trông đợi.

"Có một khối lớn phép thuật của họ đang trên đường đi," Thánh Nữ thì thầm.

Gabriel rướn cổ lên, nhìn cánh cổng không chớp mắt.

"Đúng rồi, đó chính là củ cà rốt treo trước mũi con lừa," nó tán thành.

Tacroy thì chỉ biết rên rỉ, đầu vùi giữa hai gối.

Phía trước Christopher, mọi người đang bưng đồ tới, trải ra thành một hình bán nguyệt rộng. Mỗi người, nam hay nữ, đều

THẾ GIỚI PHÙ THỦY

mang hai hoặc ba món. Họ nhìn Christopher một cách mỉa mai trong khi đặt những món ấy xuống thành một hàng dài. Christopher nhìn những món đồ. Chỗ này thì gần như đen thui, nơi kia thì vàng vàng, và những chỗ khác thì trắng hoặc sáng bóng. Nó không dám chắc đó là những pho tượng nhỏ hay những đùm vật liệu bị chảy ra và rắn lại thành những hình thù kỳ lạ. Một số món đồ trông hơi hơi giống người. Phần lớn không có hình thù gì rõ rệt. Nhưng chất liệu làm ra những món đồ đó thì lại là một vấn đề lớn. Bao tử Christopher thắt lại khi nó nhận ra rằng những món đồ đó đều bằng bạc, và nó sắp phải thực hiện một công việc khó khăn là đến nhìn chúng bằng ánh mắt khinh mạn.

Khi đã có khoảng một trăm món đặt trên thảm cỏ xanh. Dright lại vẫy tay và mọi người ngưng lại, không đem chúng đến thêm nữa.

"Hãy chọn ra linh hồn của Tacroy giữa những linh hồn của dân chúng ta," lão nói.

Trở thành Chrestomanci

Một cách khốn khổ, Christopher bước dọc theo cái hàng cong cong, hai tay chắp phía sau để giữ không cho chúng run lên, làm những đồ trang sức của Beryl khua leng keng. Nó cảm thấy mình giống như một vị tướng đang đi duyệt đội quân yêu tinh bằng kim loại. Nó đi đến cuối hàng, từ trái sang phải, và vẫn không món đồ nào nói lên gì với nó. Phải dùng thị lực phù thủy, nó tự nhủ, khi đảo sang cánh phải và nhìn chăm chú trở lại.

Nó buộc mình nhìn các bức tượng theo cách đặc biệt đó. Làm việc này giữa luồng phép thuật ngang ngang và gờn gợn của Thế giới Mười một quả là một nỗ lực thực sự. Và, đúng như nó đã lo lắng, những món đồ đó trông vẫn y như cũ, cũng vẫn thô thiển và vô nghĩa như thế. Thị lực phù thủy của nó không hiệu lực, nó biết vậy. Nó dám nói rằng cả những người đang ngồi trong quang rừng thưa kia khéo cũng không thực sự đang có mặt ở đó. Biết đâu họ đang ở những phần nào khác của cánh rừng, bận rộn với những kế hoạch khác của Dright và chỉ

chiếu những hình ảnh đến đây, phục tùng theo mệnh lệnh của Dright. Nhưng khốn nỗi thị lực phù thủy của nó không công hiệu với bạc.

Vậy thì nó biết nổi sao đây? Nó suy tư bước dọc theo hàng những món đồ. Mọi người nhạo báng nhìn nó và cái đầu của Dright oai phong quay theo mỗi bước chân của nó. Tất cả bọn họ đều chịu quá chừng, nó nghĩ, thảo nào linh hồn của họ trông cứ như những con quái vật nhỏ bằng bạc. Tacroy là người duy nhất dễ chịu - A! Linh hồn của Tacroy đây rồi! Nó nằm ở đâu đó phía bên trái. Trông cũng chẳng có tính người hơn các linh hồn khác, nhưng nhìn dễ chịu hơn gấp năm mươi lần những linh hồn còn lại.

Christopher cố làm ra vẻ vẫn không thấy linh hồn Tacroy khi bước đến gần món đồ đó. Nó tự hỏi điều gì sẽ xảy ra khi nó nhặt linh hồn đó lên và bị mất tất tần tật phép thuật. Đành phải trông cậy vào Thánh Nữ thôi. Nó hy vọng rằng Thánh Nữ đã nhận ra điều đó.

Nét mặt nó hẳn là có thay đổi. Dright biết ngay nó đã tìm được đúng linh hồn và lập tức giở trò gian lận - điều mà Christopher đã đoán trước. Cái hàng những món vật méo mó đột nhiên dài ra đến cả dặm, và linh hồn của Tacroy vọt ra tít đằng xa. Và tất cả các linh hồn đều thay đổi hình thù, chảy ra thành những dum kỳ quái mới, những khối hỗn độn mới, chẳng có hình thù gì cả.

Thế rồi, bằng một cú xóc nhẹ sóng, mọi thứ trở lại theo lối cũ lúc ban đầu. Tạ ơn Chúa! Christopher nghĩ. Đó là Thánh Nữ! Nó đã không rời mắt khỏi linh hồn Tacroy và giờ đây linh hồn đó đang ở rất gần. Christopher chồm tới, nhặt linh hồn đó lên. Vừa chạm vào, nó lập tức thấy bùn rún, nặng nề và mệt mỏi. Nó cảm thấy như muốn khóc, nhưng nó đã đứng thẳng dậy, tay cầm theo linh hồn. Khá tự tin, Thánh Nữ đang nhìn Dright không chớp mắt với đôi tay dang rộng. Christopher ngạc nhiên phát hiện rằng, mặc dù không có phép thuật, nó vẫn thấy được đôi tay ma quái thứ hai của Thánh Nữ đang xòe

ra bên dưới.

"Các nữ tu chỗ ta đã dạy rằng gian lận là hèn hạ," Thánh Nữ nói. "Thế mà ta cứ tưởng người quá kiêu hãnh để không làm những trò đó."

Đôi mắt Dright gườm gườm nhìn xuống con bé:

"Ta không hề đưa ra luật lệ nào cả," lão nói.

Mắt phép thuật rồi, dưới mắt Christopher, Dright giờ đây trông nhỏ bé hơn và cũng không oai phong như trước. Lại hiện ra rõ ràng hơn những nét giảo hoạt mà nó đã từng thấy ở bác Ralph. Tuy vẫn sợ đến cứng cả người, nhưng Christopher cảm thấy thoải mái hơn nhiều trước những thứ mà giờ đây đang hiện ra trước mắt nó.

Trong khi Thánh Nữ và Dright đang trừng trừng nhìn nhau, Christopher yếu ớt lết về phía Tacroy.

"Linh hồn của anh đây," nó nói rồi chìa bức tượng cho Tacroy. Tacroy chồm dậy trên một gối. Trông vẻ mặt anh như không thể tin đó lại là sự thực. Tacroy

vừa cầm lên thì bức tượng lập tức tan ra trong bàn tay của anh. Những móng tay cùng các đường gân của anh chuyển thành màu bạc. Một lát sau, cả khuôn mặt của Tacroy cũng ứng lên màu bạc. Rồi những vết ứng cứ nhạt dần và Tacroy trông bình thường trở lại, ngoại trừ ánh hào quang xung quanh anh, khiến anh giống như Tacroy mà Christopher đã từng gặp ở Điểm-Nằm-Giữa.

"Giờ thì anh đã thực sự là người của em rồi!"

Tacroy nói. Anh cười lớn mà nghe như là đang thốn thức.

"Bây giờ em đã hiểu vì sao anh không thể hỏi cưới Rosalie rồi đấy... Coi chừng Dright!"

Christopher quay phắt lại, thấy Thánh Nữ đang sụm xuống, trông hoảng loạn hết sức. Chẳng có gì đáng ngạc nhiên. Dright có đến hàng ngàn năm kinh nghiệm phép thuật.

"Để cô ta yên!" Christopher quát lên.

Dright nhìn nó và trong thoáng chốc

Christopher cảm thấy một phép thuật méo mó và kỳ lạ cũng đang buộc nó phải quỳ xuống. Rồi phép thuật đó dừng lại. Dright vẫn chưa đạt được thứ mà lão cần ở Christopher.

"Bây giờ chúng ta sang đến điều kiện thứ hai của ta," Dright nhỏ nhẹ nói. "Ta là người biết điều. Người đến đây để đòi bảy mạng sống và một linh hồn. Ta trao chúng cho ngươi. Và ta chỉ yêu cầu đổi lại có một mạng."

Gabriel phá lên cười, vẻ cảng thẳng:
"Ta có vài mạng để tiêu pha," thằng bé nói. "Nếu ra khỏi được nơi đây thì..."

Đó chính là điều mà Dright muốn, Christopher chợt hiểu ra. Lão đòi một mạng sống của một thầy bùa chín mạng được trao một cách tự nguyện. Nếu như Christopher lúc nãy không dám đánh bạo đòi linh hồn của Tacroy thì lão vẫn cứ đòi một mạng để đổi lấy việc trả tự do cho Gabriel. Trong giây lát, Christopher đã nghĩ rằng cứ để hắn lấy một mạng của Gabriel cũng chẳng việc gì. Gabriel dù sao

cũng có đến bảy mạng, và thêm một mạng nữa đang nằm trên sàn ở Lâu đài. Nhưng rồi nó chợt hiểu rằng đó là điều nguy hiểm nhất. Làm như vậy tức là nó sẽ trao cho Dright quyền kiểm soát Gabriel - cùng một dạng kiểm soát mà lão đã áp đặt lên Tacroy. Dright đang nhầm đến việc kiểm soát chức vụ Chrestomanci, het như bác Ralph đã nhầm đến việc kiểm soát Christopher. Không thể nào liều lĩnh mà trao một mạng của Gabriel cho lão được.

"Được thôi," Christopher nói.

Lần đầu tiên nó cảm thấy thực sự biết ơn Gabriel đã cất mạng thứ chín của nó ở một nơi an toàn trong Lâu đài.

"Ngươi cũng thấy đấy. Ta vẫn còn hai mạng sống. Ngươi có thể nhận được một."

Christopher nói, thận trọng khi nêu ra các điều kiện vì nó biết Dright sẽ gian lận bất cứ lúc nào có thể gian lận:

"Bởi vì nếu ngươi lấy nhiều hơn một mạng thì điều đó sẽ khiến ta bị chết và thế giới của ta sẽ được quyền trừng phạt

thế giới của ngươi. Khi ngươi đã nắm mạng sống ta trong tay thì các điều kiện của ngươi đều đã được đáp ứng và ngươi phải để cả bốn người chúng ta ra đi qua cánh cổng, trở về với Thế giới Mười hai A."

"Đồng ý," Dright nói.

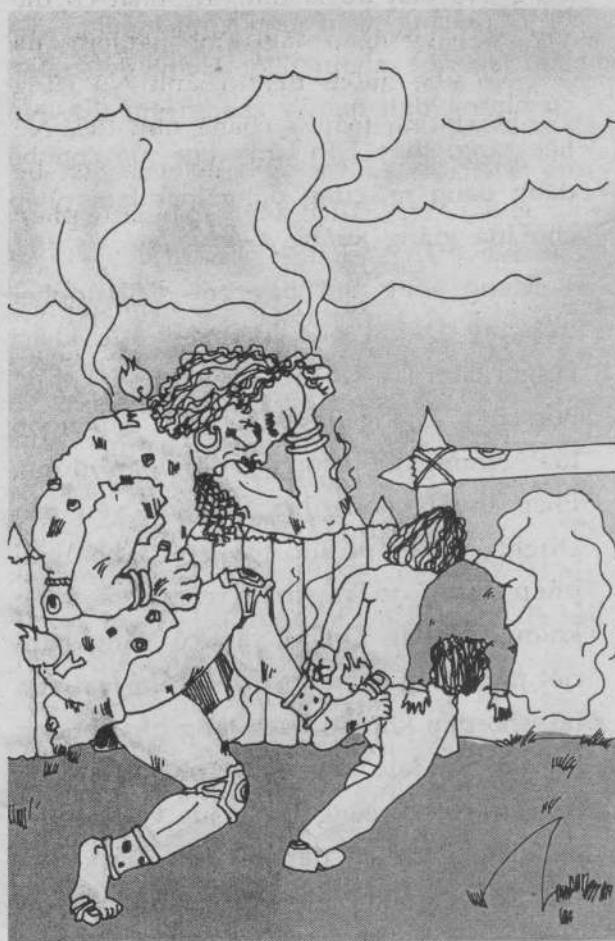
Lão vẫn giữ khuôn mặt vô cảm như nãy giờ, nhưng dưới khuôn mặt đó, Christopher biết lão đang muốn nhảy cẳng lên. Lão trịnh trọng bước đến Christopher. Christopher gồng mình lên và hy vọng điều đó không làm nó quá đau. Thế nhưng nó lại thấy ít đau đến mức đáng ngạc nhiên. Chỉ một lát sau, Dright đã lùi về với một hình thù trong suốt nãy lạch bạch trong hai tay lão. Hình thù này đang khoác một bộ da cọp trông ma quái và nó có một dải băng vàng mờ mờ hơi rung rung trên chiếc đầu trong suốt.

Ngay lập tức, Christopher làm hiện lửa trên hình thù này - mạnh, ngang và dạn sóng - bằng tất cả những quyền năng mà nó có. Lửa là thứ Dright vốn không quen

dùng. Nó biết đó là thứ duy nhất có thể hủy bỏ hàng ngàn năm kinh nghiệm của lão. Nó nhẹ nhõm thấy Thánh Nữ cũng có những tính toán y chang như thế. Nó liếc sang, thấy bốn cánh tay của con bé đang dang ra, cùng đồng loạt làm phép cho lửa giáng xuống.

Mạng sống thứ bảy của Christopher trên tay Dright bốc lửa ngay tức khắc. Dright bám lấy vai của Christopher khi nó bốc cháy, cuống quýt tìm cách dập ngọn lửa. Nhưng Christopher đã đoán đúng. Phép thuật chống lửa là điểm yếu của Dright. Những nỗ lực của lão để hóa giải phép thuật tỏ ra chậm chạp và lưỡng khùng. Nhưng Dright vẫn cố gắng bám riết lấy mạng sống ấy qua hai bả vai của nó, cho đến khi lão buộc lòng phải buông hai tay ra. Lúc này, phần phía trước bộ da sư tử của lão cũng đã bén lửa. Christopher thấy lão đang cố dập tắt lửa và ho sặc sụa trong khói. Điều này còn tồi tệ hơn cả bị một con rồng cào. Dright đang đau đớn. Lão đã không ngờ rằng lửa có thể

Lão đã không ngờ rằng lửa có thể làm lão đau,
mà lại đau đến thế.

làm lão đau, mà lại đau đến thế.

Tacroy vội chạy tới, xốc nó dậy, vắt nó lên một bên vai theo kiểu lính cứu hỏa, rồi lao thẳng về phía cánh cổng. Mỗi bước chân của anh làm thân mình Christopher nảy lên và mỗi cú nảy đều như một cực hình. Nhưng đôi mắt ngắn nước của Christopher đã kịp thấy Thánh Nữ đang dùng ít nhất ba cánh tay để nắm lấy tay Gabriel, lôi thẳng bé ra cổng bằng cả sức mạnh tay chân lẫn phép thuật. Tất cả ra đến cánh cổng cùng một lúc và chui vội qua đó. Christopher còn kịp tinh ý hủy các đạo bùa rồi đóng sập cánh cổng lại phía sau lưng mọi người.

Trở thành Chrestomanci

CHƯƠNG 21

Cơn đau ngưng lại ngay khi cánh cổng vừa đóng sập lại. Tacroy nhẹ nhàng đặt Christopher xuống sàn, rồi nhìn xem nó có hề hấn gì không. Rồi anh tiến đến bên cô Rosalie.

"Ối, nhìn kìa!" Thánh Nữ thốt lên, trở vào Gabriel.

Tacroy không thèm nhìn. Anh đang quá mải mê nói chuyện với cô Rosalie. Christopher ngồi xuống sàn và cùng những người còn lại nhìn quanh quất phòng Chiến dịch. Khi đã rời khỏi phép thuật của Dright, Gabriel lớn lên như thổi. Thoạt tiên Gabriel là một chàng trai với chiếc cà vạt hoa bằng lụa và vẻ mặt hiền lành, ảo não; rồi mấy giây sau đã trở thành một

anh chàng lớn tuổi hơn, trông còn hiền lành hơn nữa, trong bộ đồ tối màu. Kế tiếp, Gabriel biến thành một người đàn ông trung niên trắng trẻo với vẻ gì đó hơi tuyệt vọng, như thể mọi thứ mà anh ta hy vọng vừa tan thành mây khói. Khoảnh khắc kế tiếp, người đàn ông này biến thành một quý ông hoạt bát, tỏa ánh bạc. Và rồi cũng quý ông này trở nên già nua hơn, nghiêm khắc hơn.

Christopher nhìn, kinh hãi và khá xúc động. Nó chợt nhận ra rằng Gabriel cũng đã từng thù ghét phải làm Chrestomanci, và mọi người đã chứng kiến các giai đoạn mà ông ta đã trải qua để đi đến chức vụ đó. "May quá, việc này đối với mình lại còn dễ dàng hơn là đối với ông ấy!" Christopher nghĩ khi Gabriel cuối cùng đã trở lại thành cụ già nghiêm khắc mà Christopher từng biết rất rõ. Đến đó, ông Gabriel lảo đảo bước đến chiếc trường kỷ dành cho những con mè man của Tacroy, và ngả mình xuống đó.

Beryl và Yolande ùa tới cùng với những

T H E G R O I R H U T H Y

tách trà. Ông Gabriel uống một hơi hết cạn tách của Beryl (hay Yolande). Rồi ông ta cầm lấy tách của Yolande (hay Beryl) nhấp từ từ từng ngụm với đôi mắt gần như nhắm nghiền.

"Christopher, xin con hãy nhận lời cảm ơn tự đáy lòng của ta," ông nói. "Ta hy vọng con không còn đau nữa."

"Vâng ạ, cảm ơn ông."

Christopher nói, tay đón lấy tách trà mà Erica trao cho nó.

Gabriel liếc về phía Tacroy và cô Rosalie vẫn còn đang quấn quít bên nhau.

"Cứ trông là biết Mordecai còn phải cảm ơn con nhiều hơn cả ta."

"Xin ông đừng bỏ tù anh ấy ạ," Christopher nói.

Và còn phải xin cho cả anh chàng chạy việc vặt nữa chứ, nó lan man nghĩ.

"Ta sẽ làm những gì có thể làm," ông Gabriel hứa. "Bây giờ thì ta đã hết việc để làm rồi. Cái lão Dright đáng sợ ấy chịu trách nhiệm chủ yếu - mặc dù ta

Trở thành Chrestomanci

cũng phải nói rằng, chính Mordecai đã tiếp tục làm việc cho ông bác cũng đáng sợ không kém của con, bởi lẽ anh ta biết nếu để bác của con chọn ra bất kỳ nhà du lịch tinh thần nào khác thì con sẽ bị biến thành một tên tội phạm nghiêm trọng từ lâu rồi. Con có đồng ý thế không?"

"Vâng ạ," Christopher nói, ráng tỏ ra trung thực, "theo cháu nghĩ, phần nào đó là do cháu và anh ấy đều mê mẩn môn cricket."

"Thật sao?" Gabriel nhã nhặn nói.

Ông ta quay sang Thánh Nữ. Con bé đã tìm ra Proudfoot và lúc này đang trùm mền ôm con mèo bằng cả hai tay. Gabriel nhìn từ con mèo con sang đôi chân đi đất của Thánh Nữ.

"Cháu gái," ông nói. "Cháu là một bé gái, đúng không? Làm ơn hãy cho ta xem bàn chân trái của cháu đi."

Vẻ hơi thách thức, Thánh Nữ quay lại, nhấc bàn chân trái lên. Gabriel nhìn cái dấu màu xanh tím, rồi quay sang nhìn Christopher.

"Đúng, tôi quả thực là Asheth," Thánh Nữ nói, "nhưng ông không được nhìn Christopher như thế! Tôi đã tự ý đến đây. Tôi làm việc đó không có gì khó khăn cả."

Cặp mắt Gabriel nheo lại:

"Bằng cách sử dụng Thánh Nữ Asheth làm mạng sống thứ hai chứ gì?"

Gabriel đặt xuống chiếc tách đã uống cạn rồi cầm lấy chiếc tách mới mà Flavian trao cho.

"Cháu gái thân mến," ông ta nói sau khi nhấp một ngụm, "cháu đã làm một việc thật là ngốc nghếch! Rõ ràng bản thân cháu là một nữ thần bùa rất mạnh. Cháu đâu cần phải dùng đến Asheth. Cháu đã để cho bà ta kiểm soát cháu. Đội quân của Asheth sẽ đuổi bắt cháu suốt phần còn lại của cuộc đời cháu."

"Nhưng tất cả những phép thuật của tôi đều là từ Asheth cơ mà!" Thánh Nữ cãi lại.

"Ô khôngh đâu," Gabriel nói. "Asheth có nhiều quyền năng, nhưng bà ta chẳng

bao giờ chia sẻ chúng cho ai. Những phép thuật cháu có đích thực là của cháu."

Thánh Nữ há hốc miệng. Trông con bé như muốn khóc.

Flavian nói xen vào, vẻ cáo lỗi:

"Ngài Gabriel, tôi e rằng Quân đội của Asheth đang ở khắp quanh đây..."

Có một tiếng RẦM vọng lên từ nhà dưới do chiếc rổ bắt cua sập xuống.

Mọi người lao ra cầu thang, ngoại trừ ông Gabriel. Ông từ tốn đặt tách trà xuống, có vẻ như thắc mắc điều gì đang xảy ra. Christopher phóng ra cầu thang và, để cho nhanh, nó đã làm cái điều mà nó thèm muốn từ lâu: trượt theo tay vịn cong của bao lơn cẩm thạch màu hồng. Thánh Nữ trượt theo nó. Khi cả hai trượt đến nơi thì Gabriel đã đứng cạnh sợi dây thừng màu đen, nhìn xuống cái mạng sống sượt và trong suốt của chính ông. Nhưng không một ai khác để mắt đến mạng đó. Mọi người đang nhìn vào chỗ khác.

Bác Ralph đã chui qua ngôi sao năm cánh trong một bộ áo giáp, cầm theo một

THẾ GÓI PHÙ THỦY

cây chùy nặng. Christopher đã đoán trước ông ta sẽ làm như thế. Mà nếu ông ta mang theo các đạo bùa chống mèo thì chúng cũng đâu có hiệu lực gì với những con mèo của Đèn. Chiếc rổ bắt cua đã rơi xuống chính xác trên ngôi sao năm cánh, nhốt cả Throgmorten lẫn bác Ralph ở bên trong, và Throgmorten đang ra sức tấn công bác Ralph.

Qua l่าน khói cuồn cuộn của máu rồng, có thể thấy bác Ralph đang nặng nề quay mòng mòng bên trong chiếc lồng, hai bàn chân kim loại dẫm nát những thanh xích cho mèo, còn hai tay thì khua khoắng chiếc chùy để giáng vào Throgmorten. Nhưng Throgmorten lại di chuyển nhanh nhẹn hơn bác Ralph lẫn chiếc chùy của ông ta, và nó lại còn có thể leo lên thành của chiếc rổ bắt cua. Tuy vậy nó vẫn không thể vượt qua lớp áo giáp để làm gì được bác Ralph. Nó chỉ gây ra những tiếng cửa rèn rẹt trên bộ giáp kim loại. Cả hai nhìn nhau hầm hè.

Christopher quay sang nhìn và thấy ông Gabriel đang ở bên cạnh nó. Trên khuôn

Chiếc rõ bắt cua đã rơi xuống chính xác trên ngôi sao năm cánh, nhốt cả Throgmorten lẫn bác Ralph ở bên trong...

mặt của ông Gabriel nở một nụ cười lớn, lúu linh và không bình thường. Không, không phải là không bình thường, Christopher nghĩ: đó cũng là nụ cười mà nó đã thấy ở Gabriel cái hồi ông ấy nhìn gã đàn ông ở Thế giới Mười một bị nhắc bổng lên.

"Ta có nên cho con mèo một cơ may không nhỉ?" Gabriel nói. "Chỉ một phút thôi nhé?"

Christopher gật đầu.

Bộ áo giáp của bác Ralph chợt biến mất, để lộ bộ y phục bằng vải tuýt màu nâu đỏ. Throgmorten lập tức khởi đầu trận lôi đình bảy cảng, ba đầu, với những chiếc vuốt như dao cạo và những cú bay ngoạn mục của nó. Ngay giây đầu tiên nó đã chồm lên phóng xuống nhiều lần trên khắp người bác Ralph. Máu tung tóe nhiều đến mức chỉ sau mười lăm giây như thế Christopher đã cảm thấy thương cho bác Ralph. Sau ba mươi giây, nó cảm thấy rất mừng khi Throgmorten chợt biến mất giữa một tiếng gầm gừ và một cú nhảy vọt.

Throgmorten xuất hiện trở lại, vùng vẫy trong tay của Thánh Nữ.

"Thôi đi, Throgmorten," con bé nói. "Tao đã nói mày không được tấn công vào mắt người ta rồi mà. Làm vậy không đẹp đâu."

"Dù đẹp hay không thì điều đó cũng đã làm nó thích thú," ông Gabriel nuối tiếc nói.

Ông đang mải quấn một vật vô hình nào đó thành một cuộn gọn gàng ở trên tay.

"Simonson," ông gọi. "Simonson, có phải ông đã phụ trách chiếc lồng đó không vậy? Tôi đã truất phép thuật của hắn trong khi đầu óc hắn để chồ khác. Bây giờ ông có thể bỏ chiếc lồng ra được rồi đấy. Và hãy giam hắn lại cho đến khi cảnh sát đến đưa hắn đi."

Điều này lại gây ra thêm một đợt hầm hè nữa. Throgmorten lao vọt vào khoảng không bên dưới chiếc lồng ngay khi chiếc lồng vừa được nhắc lên. Bác Ralp hé lèn. Cuối cùng, một trong những anh coi

THẾ Giới PHÙ THỦY

chuồng ngựa phải leo lên gõ chiếc lồng khỏi sợi dây xích treo ngọn đèn chùm. Rồi chiếc lồng được xô cho nằm ngang ra trên sàn với bác Ralph lảo đảo ở bên trong và con Throgmorten lớn vỗn bám theo bên ngoài, phát ra những tiếng gừ gừ rung vang cả sảnh.

Khi chiếc lồng vừa rời khỏi ngôi sao năm cánh, một chiếc cột bằng bạc lập tức mọc lên từ sàn nhà vương vẩy máu. Chiếc cột trông như người, nhưng người thì không thể cao lớn như thế. Nó cao hơn ông Gabriel đến cả ba bốn tấc. Nó cao lên, cao lên nữa, rồi từ từ hiện thành một phụ nữ mặc bộ váy bằng bạc, khoác một chiếc mặt nạ bạc và cầm trên tay một ngọn giáo bằng bạc.

Thánh Nữ kinh hô hét lên rồi vội nấp sau lưng Christopher.

"Là bạc đấy nhé," Christopher cảnh báo con bé. "Với bạc thì tôi dành bó tay thôi."

Răng của Christopher khua lật cập. Lần đầu tiên trong đời, nó hiểu ra cái

... một chiếc mặt nạ bạc và cầm trên tay
một ngọn giáo bằng bạc.

TẾ GIỚI RỪU THỦY

cảm giác trơ trọi và mong manh khi chỉ có duy nhất một mạng sống.

Thánh Nữ bèn chồm ra sau lưng ông Gabriel, túm chặt lấy chiếc áo choàng đen của ông ấy.

"Asheth đấy! Cứu cháu với!"

"Chúng tôi được vinh dự đón tiếp nhân vật nào vậy, thưa bà?"

Ông Gabriel nhã nhặn nói với người phụ nữ vừa hiện ra.

Qua những rãnh trên mặt nạ, người phụ nữ hiện từ nhìn ông Gabriel rồi sau đó nhìn Thánh Nữ đang co rúm phía sau ông ta. Rồi bà ta nhìn Christopher, nhìn chiếc rổ bắt cua và nhìn khung cảnh hỗn loạn trong đại sảnh.

"Tôi cứ tưởng nơi đây là một chốn tôn nghiêm lắm chớ!" Bà nói.

Giọng bà sâu và nhiều âm điệu. Bà đẩy chiếc mặt nạ lên đỉnh đầu, để lộ một khuôn mặt hẹp, già nua và nghiêm khắc. Đó là một khuôn mặt khiến cho Christopher ngay lập tức cảm thấy mình như một

Trở thành Chrestomanci

thằng ngốc trong bộ đồ da cộp cùng những chiếc khoen tai.

"Mẹ Proudfoot!" Thánh Nữ thốt lên.

"Ta đã loay xoay mãi để tìm cách chui qua cái ngôi sao năm cánh này kể từ khi ta truy tìm ra tông tích con, con gái ạ," Mẹ Proudfoot thăm dò nói. "Phải như con báo cho ta trước khi con chuồn đi như thế. Chắc chắn con cũng biết rằng, nếu ta có thể, thì ta sẽ nới rộng các luật lệ vì con mà."

Bà ta quay sang ông Gabriel, đầy vẻ chỉ huy:

"Ông có vẻ đáng tôn kính lắm. Có phải ông là ngài Witt, thầy bùa của Thế giới Mười hai A không?"

"Rất hân hạnh, thưa bà," ông Gabriel nói. "Xin hãy thứ lỗi cho sự bè b晏 của chúng tôi hiện nay. Chúng tôi gấp một số vấn đề. Bình thường thì chúng tôi là những người rất trang trọng, đúng lẽ nghi."

"Tôi cũng nghĩ như thế," Mẹ Proudfoot nói. "Ông có thể chăm sóc giúp tôi đưa Con-Gái-Cửa-Asheth này được không? Thật

Trở thành Chrestomanci

là lý tưởng cho tôi nếu như ông giúp được, bởi vì tôi còn phải báo cáo về cái chết của nó."

"Chăm sóc... là bằng cách nào ạ?" Ông Gabriel thận trọng hỏi.

"Cho nó được đi học ở một ngôi trường tốt chẳng hạn... coi như trở thành người bảo trợ hợp pháp của nó," Mẹ Proudfoot nói.

Rồi bà uy nghi bước xuống từ một cái giống như là cái bục. Giờ đây trông bà chỉ cao cỡ bằng ông Gabriel. Họ trông rất giống nhau ở cái vẻ hốc hác, nghiêm nghị.

"Con bé này là Asheth mà tôi yêu mến nhất," bà giải thích. "Dù sao, tôi cũng vẫn thường tìm cách cứu mạng của các Asheth khi chúng trở nên quá lớn tuổi, nhưng hầu hết chúng đều là những cô bé vụng về ngu ngốc đến mức tôi phát chán không muốn làm vậy nữa. Nhưng ngay khi tôi nhận ra rằng con bé này là khác người, tôi đã bắt đầu tiết kiệm từ tiền quỹ của Đền. Tôi nghĩ tôi đã có đủ tiền để chuộc nó lại."

Bà đẩy chiếc mặt nạ lên đỉnh đầu,
để lộ một khuôn mặt hép, già nua và nghiêm khắc.

TẾ GIỚI PHÙ THỦY

Bà lấy tay gạt sang bên chiếc áo choàng quết đất. Chiếc bục hóa ra là một chiếc rương nhỏ cứng cáp. Mẹ Proudfoot làm bật nắp rương bằng một cú khoát tay. Bên trong rương như có đầy ắp những hạt nhỏ thạch anh mờ xỉn, giống như sỏi lát đường. Nhưng khuôn mặt ông Gabriel chợt sững sờ. Christopher bắt gặp Tacroy và Flavian, cặp mắt trọn trừng, cùng lúc há miệng thốt ra một từ. Từ mà họ thốt ra hình như là:

"Kim cương!"

"Tôi e rằng, chúng chỉ là kim cương thô mà thôi," Mẹ Proudfoot nói. "Theo quý vị thì như vậy đã đủ chưa?"

"Theo tôi thì chưa tới một nửa số này đã là quá thừa thãi rồi," ông Gabriel nói.

"Nhưng tôi còn có ý định cho nó tốt nghiệp một trường học ở Thụy Sĩ nữa," Mẹ Proudfoot gay gắt nói. "Tôi đã nghiên cứu thế giới này và tôi không muốn có sự dè xem nào. Ông có sẵn lòng làm điều đó giúp tôi không? Dĩ nhiên tôi sẽ đảm bảo rằng các tín đồ của Asheth sẽ thực hiện

Trở thành Chrestomanci

mọi ưu ái mà ông yêu cầu để đổi lại."

Ông Gabriel hết nhìn Mẹ Proudfoot rồi lại nhìn Thánh Nữ. Ông do dự. Rồi ông nhìn Christopher.

"Tốt lắm," cuối cùng ông nói.

"Ôi, ông yêu quý!" Thánh Nữ thốt lên.

Nó nhoài ra trước mặt ông Gabriel, ôm chầm lấy ông. Rồi nó lao đến Mẹ Proudfoot và cũng ôm chặt lấy bà.

"Mẹ Proudfoot, con yêu mẹ lắm," nó nói, nép sát vào lớp vải bằng bạc.

Mẹ Proudfoot hơi khụt khịt một chút khi ôm lại Thánh Nữ. Nhưng bà lập tức trấn tĩnh lại và nghiêm nghị nhìn ông Gabriel qua đầu của Thánh Nữ.

"Có một chi tiết hơi phiền toái," bà nói. "Asheth thực sự đòi hỏi phải có một mạng sống, ông cũng biết đấy, mỗi Asheth cần đổi được lấy một mạng."

Christopher thở dài. Ở tất cả các Bất-Kỳ-Đâu, mọi người hình như đều đòi nó trao các mạng sống cho họ. Nay giờ thì nó chỉ còn nước trông vào cái mạng được cất

an toàn trong Lâu đài.

Ông Gabriel từ từ đứng dậy, trông khắc khổ hơn bao giờ hết.

"Asheth không phân biệt, đòi hỏi lầm đâu," Mẹ Proudfoot nói trước khi ông kịp mở lời. "Tôi thường phải lột mạng của một trong những con mèo ở Đền."

Bà dùng ngọn giáo bạc trỏ vào con Throgmorten đang lớn vờn quanh chiếc rổ bắt tôm, phát ra những tiếng ồn như ấm nước đang sôi.

"Cái con gừng già này vẫn còn chửng ba mạng sống nữa. Tôi sẽ lột một mạng của nó."

Tiếng ồn như ấm nước chợt ngưng lại. Throgmorten đã bày tỏ suy nghĩ của nó về lời đề nghị này bằng cách biến thành một tia chớp màu gừng vụt thẳng lên trên lầu.

"Không sao cả," ông Gabriel nói. "Bây giờ thì tôi nghĩ ra rồi. Tôi cũng đang dựa một mạng."

Ông bước đến sợi dây thừng màu đen rồi nhặt lên giữa những chiếc ghế của

phòng đọc cái phiên bản sông sượt và trong suốt của chính ông. Một cách lịch thiệp, ông cột nó vào đầu ngọn giáo của Mẹ Proudfoot.

"Nó đấy. Mạng này thì có được không, thưa bà?"

"Hoàn hảo," Mẹ Proudfoot nói. "Cảm ơn ông."

Bà hôn Thánh Nữ rồi đường bê bước xuống đất, đứng bên cạnh chiếc hòm kim cương.

Thánh Nữ đóng hòm lại rồi ngồi lên đó.

"Trường học!" Nó thì thầm và mỉm cười rạng rỡ. "Bánh gạo, các giám thị, những phòng ngủ tập thể, những bữa tiệc giữa đêm, những trò chơi..."

Nó ngừng lại mà vẫn giữ nguyên nụ cười, mặc dù đó không còn thực sự là nụ cười nữa.

"Danh dự," nó nói. "Có vay, có trả. Thưa ngài Witt, cháu nghĩ rằng cháu nên ở lại Lâu đài do tất cả những rắc rối mà

THẾ Giới Phù ThúY

cháu đã gây ra cho Christopher. Bạn ấy... ơ... Bạn ấy rất cô đơn, ông cũng biết đấy à."

"Ta đâu có ngu ngốc đến mức không nhận ra điều đó," ông Gabriel nói. "Ta đang dàn xếp dở dang với Bộ để đưa về đây huấn luyện một số thầy bùa trẻ. Cháu biết đấy, hiện thời ta chỉ có thể sử dụng chúng như những người giúp việc - giống như anh bạn trẻ Jason đây, đang chạy việc vặt cho Lâu đài - nhưng điều đó sẽ sớm thay đổi thôi. Không có lý do gì cháu lại không được đi học..."

"Có đấy à!" Thánh Nữ nói.

Khuôn mặt nó đỏ ửng lên và đôi mắt ngẩn lè.

"Cháu còn phải trả nợ nữa, như mọi người vẫn làm ở trong sách. Cháu không xứng đáng được đến trường! Cháu rất là xấu xa. Cháu đã không sử dụng Asheth làm mạng sống thứ hai để đi đến nơi đây. Cháu đã sử dụng mạng sống của Christopher. Cháu đã không dám sử dụng mạng của Asheth vì sợ bà ấy ngăn cản cháu, cho

Trở thành Chrestomanci

nên cháu đã lấy đi một trong những mạng sống của Christopher khi bạn ấy bị kẹt trong tường và dùng nó để thay cho mạng của Asheth."

Nước mắt bắt đầu chảy dài trên khuôn mặt nó.

"Thế nó ở đâu rồi?" Christopher sững sốt hỏi.

"Vẫn còn ở trong tường," Thánh Nữ thởn thức. "Tôi đã nhét nó vào đó để không ai tìm ra, nhưng từ đó tôi cảm thấy rất ân hận. Tôi đã cố gắng đỡ và đèn bù, nhưng tôi chẳng làm được gì nhiều và tôi nghĩ tôi phải bị trừng phạt."

"Việc đó không cần đâu," ông Gabriel nói. "Chúng ta đã biết mạng sống đó ở đâu, thì chúng ta chỉ việc cử Mordecai Roberts đến đem nó về là được rồi. Đừng khóc nữa, cháu gái. Con phải đến trường vì nếu không thì chẳng hóa ra là ta lạm dụng chiếc rương kim cương của cháu sao. Hãy xem điều đó là sự trừng phạt đối với cháu. Cháu có thể đến sống ở lâu đài cùng với các thầy bùa trẻ khác trong các

dịp nghỉ học."

Nụ cười rạng rỡ của Thánh Nữ lại hiện lên, làm rẽ những dòng nước mắt ra tai và tóc của nó.

"Dịp xả hơi chứ ạ," nó chỉnh lại Gabriel. "Trong sách người ta gọi những dịp này là như vậy."

Toàn bộ câu chuyện đến đây đã có thể kết thúc, nếu kẻ thêm một bức thư gửi đến Christopher từ Nhật Bản ngay sau dịp Năm mới.

Christopher con cưng,

Tại sao con không nói sớm cho mẹ biết rằng ba thân yêu của con đã định cư ở đất nước Nhật này? Đó là một đất nước thật thanh lịch một khi người ta đã làm quen với các phong tục. Ba của con và mẹ đều rất hạnh phúc nơi đây. Tử vi của ba con đã có vinh hạnh được sự quan tâm của một số người tai mắt của Hoàng đế. Ba mẹ hiện đã được đưa

lên những địa vị cao nhất và hy vọng về lâu về dài sẽ còn lên cao hơn nữa.

Ba thân yêu của con gửi đến con tình yêu thương và những mong ước tốt đẹp nhất cho tương lai của con, trên cương vị Chrestomanci kế tiếp. Mẹ cũng xin gửi đến con tình yêu thương của mẹ.

Mẹ của con.

Vậy là câu chuyện về Chrestomanci đã kết thúc.

Giờ đây, nếu giờ lại từ tập 1, bạn hãy thử đoán xem bà Millie là ai, thầy Saunder là ai, căn phòng có ngôi sao năm cánh hồi trước là căn phòng nào, người ta đã dùng loại bùa gì để lâu đài lại có vẻ im lặng đến đáng ngờ như thế...

Tạm biệt các bạn,

Và hẹn gặp lại các bạn ở những bộ sách thiếu nhi khác.

NỘI DUNG

CHƯƠNG 19	6
CHƯƠNG 20	45
CHƯƠNG 21	102